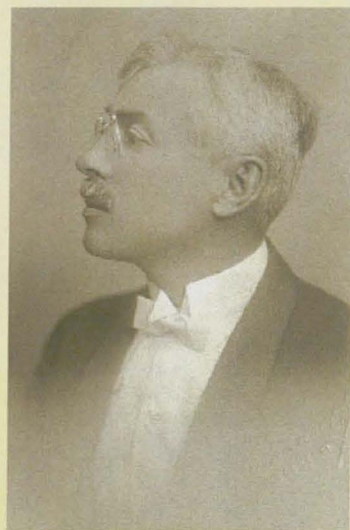

Piatra Craiului

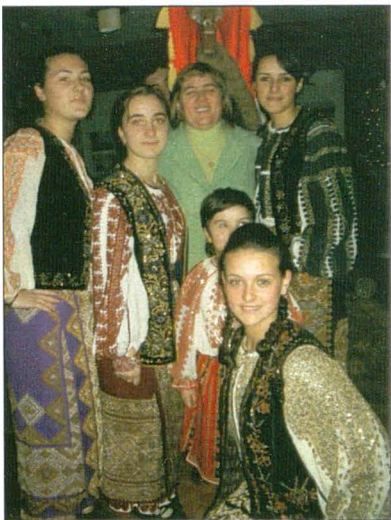
Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către Cenaclul "Mihail Lungianu"
Rucăr, Muscel

An 2 / Nr.6 / 2012

Măndre rucărence

Frantina Fintoiu, Cornelia Falca, Cătălina Fintoiu

Ionuț și Claudiu

Evelyne

Antonia și prietenii: Amalia și Vlăduț

Gheorghe Grapă
Cu măgărușii- 1974

EDITORIAL

VREMEA ÎNNOIRII

Tudor VLAD

Vremea cuprinsă între filele acestui număr este una cu totul deosebită în an, este cum se spunea mai demult „o vreme între vremi”.

Fiecare perioadă are frumusețea sa, dar există momente încă și mai frumoase iar ele sunt mereu plasate la trecerea dintre vremi. Tot așa cum „drumurile” au farmecul lor, și „pragurile” îl au la fel! Fiind o vreme a drumurilor și a pragurilor, ea trebuie să stea sub semnul poeziei, tradiției și sărbătorii. Și atunci zicem și noi precum poetul:

„Veniți: privighetoarea cântă și liliacul e înflorit.

Cântați: nimic din ce e nobil, suav și dulce n-a murit.”

Aprilie, mai și iunie sunt 3 praguri: unul al morții și al învierii, unul al tradiției și legendei, și unul al dragostei.

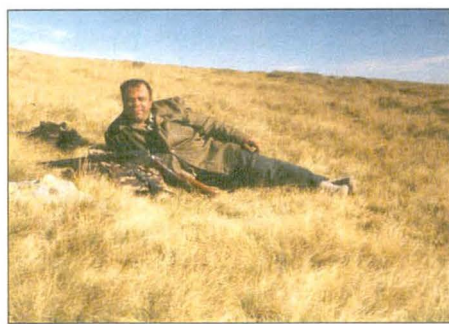
Cleopatra și bunicul

Moise Robu

La coasă

Costică Chiorcea

Mihăiță

În aprilie Paștele ne reînvie pe toți și ne scoate din moartea sufletească, în mai, undeva lângă noi într-un loc și timp mitic, se leagă ceata de călușari și se fac „verișoarele” și „fărtații”-legături de nedesfăcut între fete și feciori, iar în noaptea de Sânziene, în iunie după o veche legendă geto-dacă, celor 3 zâne din adâncul muntelui sacru -Kogaion-li se îngăduie să cunoască dragostea lumească.

Drumul către aceste praguri, trecerea prin ele, sunt momente ale unei inițieri care nu se acordă celui care nu vrea să se rezidească sufletește.

Și fiindcă acest lucru necesită un ajutor noi cei care slujim cultura, iubirea și inițierea spirituală vi-l dăm cu bucurie și prietenie necondiționată.

Și reamintim spre bună și dragă împlinire a lumii prin poezie tot vorba poetului:

„Orice durere să înceteze -și poezia să vorbească.”

PIATRA CRAIULUI SAU RAIUL SCOBORÂT PE PĂMÂNT

Un inginer silvic

În numărul 3/2011 revista „Piatra Craiului” se deschide cu un editorial semnat de către domnul inginer Ion PIERTĂREANU, editorial care se încheie astfel:

„Și fiindcă locurile au memoria faptelor, evenimentelor și energiilor, Piatra Craiului dacă o înțelegem și o respectăm ne mai poate spune multe.”

De aceea mi-am permis să continui spusele domnului inginer și să scriu mai multe despre acest loc, să aduc la cunoștința celor care citesc această revistă mai multe informații despre masivul muntos Piatra Craiului și despre Parcul Național Piatra Craiului.

Personal, cunosc foarte bine Piatra Craiului, atât datorită serviciului pe care îl desfășor, cât și datorită pasiunii pe care o am pentru munte. Măreția acestui munte am încercat de fiecare dată să o surprind în zeci de fotografii sau filme.

Masivul muntos Piatra Craiului este situat în zona estică a Carpaților Meridionali și este delimitat la nord de râul Bârsa Mare, la est de râul Dâmbovița, la sud și sud-est de văile Dâmbovicioara-Brustureț-Seaca Pietrelor și la nord-est de văile Vlădușca și Râul Mare din Valea Prăpăștiilor. Datorită originalității geografice, a alcătuirii și succesiunilor geologice ale teritoriului, a bogăției vegetale și animale, a habitatelor, ecosistemelor și peisajelor caracteristice Pietrei Craiului, prin ordinul nr.7/ 1990 al Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului s-a creat Parcul Național Piatra Craiului.

Acest parc, din punct de vedere administrativ, este situat în județele Argeș și Brașov și are o suprafață totală de 14.800 ha, din care 7.000ha în județul Argeș și restul în județul Brașov. Crearea acestui parc era motivată și de originalitatea geografică a acestui masiv muntos. Elementul central al Pietrei Craiului este creasta continuă de calcar de aproape 25 de km, cea mai lungă și mai spectaculoasă creastă din Carpații României. Având o înălțime de peste 2000 de m, domină și sfidează împrejurimile. Creasta Pietrei Craiului constituie un unicat în relieful României, prin cele patru trăsături definitorii: **extindere** (creastă tipică construită din doi versanți, unul estic și altul vestic, cu pante de peste 30 grade, cu direcția generală N-NE-S-SV, cu o lungime de aproape 25 km), **altitudine** (pe o lungime de 8 km înălțimile depășesc 2.000 m, iar pe 15 km acestea sunt mai mari de 1.800 m), **unitate** (nicio vale nu traversează creasta, iar văile periferice sunt situate la 800-900 m altitudine) și **proeminență** (creastă singuratică și spectaculoasă care domină altitudinal împrejurimile cu înălțimi de 500-1.000 m). Cele mai înalte vârfuri montane se întâlnesc în zona centrală și nordică a Pietrei Craiului și acestea sunt: Piscul Baciului sau Vârful La Om, -2.238 m,

cea mai înaltă creastă calcaroasă din țară, Grind- 2.229 m, Sbirii- 2.220 m. spre extremitatea sudică a Pietrei Craiului altitudinea scade brusc, pe distanțe scurte, coborând sub 1.000 m. datorită unicității și spectaculozității formelor de relief, unele obiective au fost declarate monumente ale naturii de natură geologică, cum ar fi: Acul Crăpăturii, Padina închisă, Orga Mare, Degetul lui Calinet, Căldarea Ocolită din Valea Spirlei, Marele Grohotiș, Zidul lui Dumnezeu, etc., de natură speologică: Peștera Mare și Peștera Mică de la Prepeleac, Ceardacul Stanciului-cea mai mare arcadă din Piatra Craiului, Peștera Stanciului, Avenul din Grind, etc.

Relieful carstic se caracterizează prin prezența formelor exocarstice specifice masivului, cum ar fi văile de tipul celor din Piatra Craiului, hornurile oarbe (închise) și lapiezurile de stratificație. Cheile spectaculoase și reprezentative din Piatra Craiului sunt: Cheile Dâmbovicioarei și Brusturețului, lungi de circa 5 km și cu înălțimi de până la 200 m, Cheile Mari ale Dâmboviței, lungi de circa 2 km și Prăpăștiile Zărneștilor, cu renumitul Zid al lui Dumnezeu.

Există circa 500 de peșteri cunoscute până în prezent. Cele mai populare

sunt: Peștera Dâmbovicioarei, Lupului, Valea Rea, Peștera Mare a Spirlei, Peștera Stanciului, Peștera Dacilor, Peștera Urșilor, etc.

Abrupturile calcaroase din zonele centrale și nordice ale Pietrei Craiului au favorizat formarea avenelor, care reprezintă calea principală de drenaj subaltern a apelor. Cele mai renumite averne sunt: Avernul din Grind-adâncime 102 m, Avernul Vlădușca-67 m adâncime și Avernul de sub Colții Grindului-540 m- cel mai adânc din România.

Una din cele mai remarcabile trăsături ale masivului Piatra Craiului o constituie dominația altitudinală de 500-1.000 m a zonelor limitrofe, culoarul Rucăr -Bran la est și culoarul Tâmașului la vest către Podu-Dâmboviței și Zărnești. Principalul râu care drenează zona cu numeroase pâraie este Dâmbovița, Dâmbovicioara cu principalii afluenți, Bârsa Mare cu afluenții săi și Râul Mare din Prăpăstii. Masivul muntos Piatra Craiului reprezintă cea mai spectaculoasă formațiune calcaroasă și sinclinară din Carpați, compusă din calcare mezozoice și conglomerate stratificate pe roca de bază cristalină.

Bogăția de specii a masivului Piatra Craiului este rezultatul condițiilor

ACUARELĂ DE RUCĂR

deosebit de variate pe care le oferă dezvoltarea lumii vegetale. Așezarea perpendiculară pe direcția generală a Carpaților Meridionali, configurația orografică- creasta ascuțită mărginită de abrupturi stâncoase, înălțimea apreciabilă și dinamismul versanților fac posibil ca toată gama de specii montane și alpine să aibă condiții optime de vegetație.

Dintre cele 1.300 specii de plante superioare-aproape o treime din totalul speciilor- un număr de 150 de specii sunt incluse în „Lista roșie a plantelor superioare din România” ca specii vulnerabile, rare sau endemice. Dintre speciile rare putem menționa: feriga- Woodsia Glabella, tisa-Taxus Baccata, zâmbrul-Pinus Cembra, sângele voinicului-Nigritella Nigra, dar mai ales simbolul floristic al masivului, garofița Pietrei Craiului- Dianthus Callizonus, singura plantă care crește doar în România; a fost descoperită în jurul anului 1853 de către botaniștii transilvăneni Kotschy și Schot, care au denumit-o Dianthus Callizonus, adică „garofița cu preafrumoase brăuri” sau „floarea fără asemănare”.

Vegetația este distribuită în două zone: zona forestieră și zona alpină, cu trei subetaje altitudinale: montan, subalpin și alpin, cu mai multe unități mari de vegetație: păduri, fânețe, tufărișuri, pajiști, vegetația vâlcetelor și a stâncilor, vegetația grohotișurilor și vegetația alpină a crestei.

Molidișurile de limită altitudinală, situate pe versanți puternic înclinați, cu stâncărie calcaroasă, sunt arborete naturale, foarte greu accesibile, cu funcții speciale de protecție, care n-au fost exploatate niciodată, fiind unice în România.

Jnepenișurile ocupă mari suprafețe pe versantul nord-vestic al masivului, fiind însoțite de: afin- Vaccinium Myrtillus, merișorul-Vaccinium Vitis-Idaea, bujorul de munte- Rhododendrom Kotschy, ghințura-Gentiana Lutea.

Fauna Pietrei Craiului este foarte variată, întâlnim specii de nevertebrate:

peste 250 de specii de fluturi sau specii de reptile- vipera de munte. Avifauna este reprezentată de peste 108 specii de păsări, dintre care 50 sunt strict protejate prin convenția de la Berna pentru protejarea vieții sălbatice și a habitatelor naturale din Europa. Fauna de carnivore mari este reprezentată de urs-Ursus Arctos, lup- Canis Lupus, râs-Lynx Lynx, cerbul comun-Cervus Elaphus, căpriorul- Capreolus Capreolus, mistrețul-Sus Scrofa și bineînțeles, renumita capră neagră-Rupicapra Rupicapra.

Activitățile tradiționale locale, precum creșterea oilor, păstoritul în zonele montane, cositul fânului, etc. sunt încurajate de către Administrația Parcului Piatra Craiului, cu condiția utilizării și gestionării durabile a resurselor naturale și a conservării naturii. De asemenea sunt permise

activități de recreere și turism ecologic, îmbinate cu cele instructiv-educative și de conștientizare publică privind protecția mediului, a resurselor naturale și cultural-istorice tradiționale din Piatra Craiului.

Personal, am cutreierat toți munții din zonă: lezer-Păpușa-Otic-Mezea-Valea Vladului-Berevoaiele-Lutele-Comisul, Bucegii, Leaota, Parâng (Transalpina) și fiecare are specificul lui, minunățiile și frumusețile naturale ce-ți pot vindeca sufletul obosit, însă niciunul nu se poate compara cu masivul muntos Piatra Craiului.

Cititorilor acestei reviste având același nume, adică „Piatra Craiului”, le urez să ajungă măcar o dată pe acest munte și foarte important: nu uitați să aveți apă în rucsac, urmați potecile și traseele marcate și delimitate în teren- sunt 33 de trasee turistice, care acoperă toate gradele de dificultate, nu vă abateți din traseu și nu vă aventurați prin zone nemarcate. Când ajungeți pe creastă, trageți adânc aerul tare în piept, contemplați, fotografiați, opriți-vă pentru o clipă gândurile, gustați reveria cu toate simțurile lacom deschise, bucurați-vă și mulțumiți providenței pentru toate! Și nu uitați: RESPECTAȚI NATURA!

Sunteți cu adevărat pe o gură de Rai. Depinde de noi dacă vom păstra acest Paradis pentru ca și copiii noștri să trăiască senzația Raiului scoborât pe pământ!

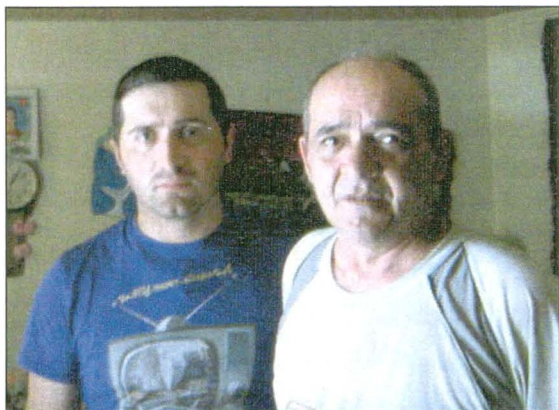
Bibliografie: Pădurile României- Parcuri Naționale, 2004

2012.4.4 04:21 PM

ACUARELĂ DE RUCĂR

S-au filmat la Rucăr...

Nicolae PĂTRAN

În cadrul ediției din anul 2010 a Festivalului Internațional de Film de la Iași un moment special și secțiunea Retrospective au fost dedicate regizorului și scenaristului Dinu Cocea care a primit Premiul de excelență pentru întreaga activitate. Iubitorii de film de toate vârstele au putut viziona câteva dintre cele mai renumite filme ale mult apreciatului regizor: Haiducii lui Șaptecai, Zestrea Domniței Ralu și Săptămâna Nebunilor. Ceea ce poate mulți nu știu este faptul că aceste filme s-au filmat în cea mai mare parte la Rucăr. Am reușit să stau puțin de vorbă cu un personaj ce a luat

parte la toate aceste filmări, și să ne spună câteva cuvinte. Este vorba de Pătran Stelian cel care a fost figurant în câteva secvențe, dar și cel care a ținut clacheta aproape la toate secvențele împreună cu secretara de platou, Florentina Costin.

Ce este aceea o clachetă, ca să știe lumea ce faceți?

- Este un blat de lemn dreptunghiular care la partea inferioară are o bagheta de lemn mobilă; aceasta printr-un impuls brusc cu mâna va face un zgomot scurt. Pe ea este trecut titlul filmului, numărul de ordine al cadrului filmat conform scenariului regizoral și numărul de ordine al variantei filmate (cunoscută sub denumirea de "dublă"), care ajută la îndetificare la montaj a materialului filmat.

În ce ani au avut loc filmările?

- Între anii 1970-1971.

Ce actori au trecut prin Rucăr cu ocazia acestor filmări?

- Nu cred că mi-i aduc aminte chiar pe toți, dar să încercăm... Florin Piersic, Marga Barbu, Toma Caragiu, Constantin Codrescu, Aimee Iacobescu, Mihai Mereuță, Colea Răutu, Jean Constantin, Carmen Maria Strujac, Ștefan Tapalagă, Nucu Păunescu, Nicolae Gardescu, Ioana Ciomărtan, Florin Scărlătescu, Ileana Buhaci-Gurgulescu, Dorel Iacobescu, Constantin Guriță, Mihai Badiu, Tamara Vasilache, Theo Partisch, Ioana Cantanori.

Observ, că au fost numai actori buni...

- Tu le spui buni dar eu le spun mari. Trebuie să ne mândrim că pe aici a filmat Florin Piersic, un mare actor, dar și Jean Constantin, Marga Barbu, Toma Caragiu, Colea Răutu, care la randul lor, au fost printre cei mai buni actori ai anilor trecuți.

Câteva amintiri?

- Îmi aduc aminte că la o secvență, Gheorghe al Stanchii - era și el figurant,

trebuia să se îmbrace în arnăuț și să se urce pe un cal, dar, când a văzut cum face calul de urât, a fugit de frica. Îmi mai amintesc de o scenă din Zestrea Domniței Ralu, în care actriței principale i-a fost frică să se urce într-o șaretă care trebuia să fugă tare pe un drum rău și care trebuia să se răstoarne, așa că locul i-a fost luat de Oacă (Păslă Gheorghe), care arăta ciudat îmbrăcat în femeie. O scena din Haiducii lui Șaptecai a trebuit filmată și aici dar și la Gemenea, deoarece era o scenă de dragoste între Florin Piersic și Marga Barbu care trebuia să aibă loc sub un măr. Prima dată am filmat la Vorovenci, în Posadă, dar nu toată scena deoarece soțul Margăi Barbu nu a fost de acord cu momentele de dragoste. Până la urmă, după câteva zile, soțul doamnei s-a lăsat convins dar nu mai puteam să filmăm la Rucăr deoarece se culeseseră toate merele, și așa am fost nevoiți să plecăm la

Gemeenă și să terminăm filmarea.

Vă mai aduceți aminte subiectele filmelor și actorii care au jucat personajele din ele?

- Cum aş putea să uit... □n Haiducii lui Șaptecai pentru a-i oferi fiicei sale, domnița Ralu (Aimee Iacobescu), bijuteriile dorite, Vodă Caragea (Nucu Păunescu) mai pune un bir pe bieții țărani. Amza, eroul primelor părți ale seriei Haiducilor, moare, iar căpetenie devine Anghel Șaptecai (Florin Piersic). Vestitul căpitan al cetei de haiduci ia apărarea țăranilor chinuți și pornește pe urmele banilor. Îndemnat, de femeia fostului căpitan, acum ibovnica lui, Anița (Marga Barbu), să plece spre "Sambul", Anghel cade pradă unei diversiuni. Capturat de Mamoulos (Colea Răutu), este trimis în temniță. Personajul negativ se dovedește a fi chiar tatăl lui Anghel. Mamoulos nu-și poate uide fiul, de aceea îl pune să

1969-Florentina Costin, Florin Piersic, Stelian Pătran și alți rucăreni

ACUARELĂ DE RUCĂR

părăsească țara sub jurământ. Singurul scop al lui Mamoulos este obținerea caftanului boieresc pentru care trebuie să ducă la îndeplinire poruncile absurde ale lui Vodă Caragea care vrea să îi facă pe plac răsfățatei sale fiice. Din film nu lipsesc nici celebri Răspopit (Toma Caragiu) și Parpanghel (Jean Constantin). În Zestrea Domniței Ralu, după o spectaculoasă evadare pusă la cale de Anița (Marga Barbu), Răspopit (Toma Caragiu) și Parpanghel (Jean Constantin), căpitanul Anghel pornește din nou pe urma banilor. Răpind-o pe Calliopi (Carmen Maria Struja), Șaptecai cere în schimbul eliberării acesteia bijuteriile cumpărate de soțul ei, Ianis (Constantin Codrescu) de Viena. Până la urmă

hotărăsc să i se alăture. Majoritatea secvențelor surprind atmosfera încordată de la curtea lui Vodă Caragea, iar acțiunea gravitează în jurul casetei cu "giuvaiericale". Deși prins de Mamoulos (Colea Răutu) și torturat cu sălbăcie de oamenii lui, Șaptecai reușește să scape din temniță, urmându-și drumul. Ajutat de Anița (Marga Barbu), Răspopitul (Toma Caragiu), Parpanghel (Jean Constantin) și alți tovarăși de haiducie, Anghel își vede în cele din urmă visul împlinit. Calliopi este o altă bijuterie dispărută din cămara domnească. Soțul ei, Ianis, îl roagă pe Vodă Caragea să îl ajute să-și recupereze femeia din mâinile haiducului Anghel Șaptecai, dar pe domnitor nu-l mai interesează

Anghel reușește să fure prețioasa zestre a Domniței Ralu (Aice Iacobescu). Iar în Săptămâna nebunilor, ceata lui Anghel (Florin Piersic) vinde zestrea domniței Ralu (Aimee Iacobescu) pentru a cumpăra arme pentru armata lui Tudor Vladimirescu, armată căreia se

decât să-și păstreze tronul ori să fugă. Pe neașteptate, o poveste de dragoste se naște între Anghel și Calliopi (Carmen Maria Struja), prizoniera haiducilor.

Mai este vreun actor care și-a adus aminte de vremurile petrecute la Rucăr?

- De timpul petrecut la Rucăr și-a adus aminte și Florin Piersic când a fost întrebat la moartea Margăi Barbu despre aceasta: "Nu doar am iubit-o, am adorat-o pentru felul ei bun, generos, draguț de a fi. Împreună călăream pe la Rucăr, pe unde făceam filmele cu Mărgelatul, cu 'Haiducii lui Șaptecai'."

Florin Piersic și-a mai adus aminte și despre prima lui mașină, ale cărei dotări erau mult sub standarde: "Mă duceam la Rucăr, să filmez „Haiducii lui Șaptecai”. Nu am să uit niciodată. Aveam prima mașină. Când ploua, trebuia să scot mâna pe geam și să șterg geamul, că nu avea ștergătoare",

Câteva cuvinte de încheiere?

-Ce să mai spun? Au fost momente frumoase din viața mea, am cunoscut actori mari, am călătorit alături de ei, am petrecut clipe minunate... De fiecare dată mă uit cu plăcere la aceste filme, știu replicile dinainte și îmi aduc aminte de zilele când au fost filmate. Ce vremuri de aur! Ce filme și ce actori...

1969- foto 1: Jean Constantin, Stelică Pătran încadrând o actriță;
foto 2: Stelică Pătran, Florin Piersic și un rucărean

ÎNTOARCERI ÎN RAIUL PIERDUT

Profesor, scriitor și ambasador, Ioan SBÂRNĂ

-Fragment-

Era prima oară când îmi expuneam, într-un cadru organizat, opiniile formate în facultate. Mă pregătisem să răspund cu argumente irefutabile la acuzațiile colegilor de cancelarie, am început cu ideea de bază, că dacă în învățământul obligatoriu - clasele I - VII - se mai pot admite situații, când unul sau mai mulți elevi să fie încă slabi la învățătură, să li se recunoască dificultățile privind condițiile de studiu sau capacitatea relativă de însușire a volumului mare de cunoștințe de la toate obiectele, în liceu, care nu este obligatoriu și se intră pe baza unui concurs trebuie să fie excluse orice justificări de natură să apere inapetența de muncă, de efort ale unor școlari, ca să nu vorbim direct de lene sau dezinteres. Am apreciat că este o concepție greșită să accepți rebuturile mai ales în acest domeniu și chiar să le acoperi prin indulgență.

Dacă un elev a ajuns în clasa a VIII-a sau a IX-a și se exprimă, uitând de acordul predicatului cu subiectul, sau mâncând literale, sau nu știe folosirea punctuației, o parte din vină ne revine nouă, cadrelor didactice, că nu am insistat și nu am verificat la timpul potrivit însușirea noțiunilor predate.

Logica sistemului de învățământ este, dacă vreți, similară logicii construcției unei case. Turnarea fundamentului este corespunzătoare ciclului primar, clasele I - IV, unde trebuie să i se formeze copilului deprinderile

elementare - scrisul, cititul, socotitul, dar și exercițiul sistematic al pregătirii zilnice pentru dezvoltarea lui intelectuală; din clasa a V-a începe construcția parterului, cărămidă cu cărămidă, sau specific zonei noastre buștean cu buștean, aici constructorul trebuie să utilizeze cu pricepere lianții dintre cărămizi sau bușteni, încât casa să fie durabilă, locuibilă, comodă pentru locatari. După

cum știți, mulți oameni nu merg mai departe, nu își supraetajează casa, după cum părinții pot să nu își dea copii la liceu, dar dacă decid să mai ridice unul - două etaje, fac eforturi și întăresc structura de rezistență a clădirii pentru a nu se surpa la prima zguduire sau bătaie de vânt, la fel este și cu liceul, aici nu se pot admite lacune, incultură, superficialitate.

Pe câteva fișe îmi scosesem, pentru orice eventualitate, unele citate din autori români, inclusiv Tudor Arghezi, care știam că nu era prea cunoscut nici prin școală, nici prin zonă. Cred că, în mod ironic, mi - am încheiat intervenția cu un citat din poezia „Hora pentru ucenici”:

”- Cum e cercul?

Un pătrat

Cum e unghiul?

Crăcănat

Tânărul e om învățat,

Zise președintele,

Potrivindu-și dintele”

Citatul îl rostisem ca un fel de concluzie la cele 11 extemporale, notate cu note sub cinci și oferite spre consultare prezidiului. Astfel citatul putea apărea ca un atac direct la învățătorii care mă blamaseră.

Din consiliul pedagogic am ieșit cu fruntea sus și cu satisfacția că încercasem să sparg închistarea majorității colegilor de cancelarie care făceau rabat la calitatea procesului instructiv - educativ de dragul procentelor de promovare și de teama sancțiunilor pe linie de partid și

administrative. Eram liniștit, chiar și după afirmațiile șefului secției raionale de învățământ, care considera că poziția mea este expresia lipsei de experiență combinată cu o notă de infatuare.

A doua zi, după ore, directorul mă invită la o cafea în biroul său:

- Tovarășe profesor, mie personal mi - a plăcut poziția și argumentele expuse aseară, la consiliu. Problema este că nu le - a plăcut tovarășilor de la raion. Pe fond îi înțeleg că ai lovit și în rudele lor. Șeful secției raionale de învățământ mi - a spus la plecare că o să fim chemați la raionul de partid, dumneata și cu mine.

- Vă mulțumesc, tovarășe director, pentru aprecieri și vă asigur că mă voi pregăti pentru analiza activității mele de câteva luni la liceul din Rucăr.

După aproximativ zece zile, tot seara, eram la Câmpulung, la raionul de partid, la o judecată „principială” a tovarășilor cu putere de decizie. În completul din prezidiu se aflau: primul secretar, directorul uzinelor ARO, de profesie inginer; secretarul cu probleme organizatorice, care avea un frate mai mic elev la liceu și se bucura de o corigență la mine; secretarul cu probleme de învățământ, un învățător din Câmpulung; șeful secției raionale și instructorul teritorial, ambii din Rucăr, cu rude apropiate în clasele la care predam. În fața lor, pe banca acuzaților, eu, flancat de secretarul de partid, care era în același timp și directorul liceului. El nu juca rol de

Vederea Rucarului centru.

ACUARELĂ DE RUCĂR

avocat al apărării, ci doar de martor. Secretarul de partid al raionului: Tovarășe profesor, te - am convocat la această discuție din cauza rezultatelor foarte slabe obținute de dumneata în primul trimestru la liceul din Rucăr. Am hotărât, la analiza procesului de învățământ pe raion, să fie analizată pe plan local, în prezența unui membru al comitetului raional de partid, activitatea celor cu rezultate slabe, pentru a preîntâmpina perpetuarea acestor situații neplăcute. Dumneata ai avut o poziție recalcitrantă față de criticile juste făcute de colegii de cancelarie, ceea ce a condus la opinia că trebuie să fi sancționat atât pe linie administrativă cât și de partid, adică să amânăm decizia de a te primi în calitate de candidat pentru primirea în partid.

Având în vedere că ești un cadru didactic tânăr, noi am apreciat utilă această discuție, vrem să ascultăm argumentele dumitale, înainte de a lua o decizie care îți va influența poate toată activitatea viitoare de profesor. Vă ascultăm.

Cât timp a vorbit primul secretar m - am uitat fix în ochii lui, încercând să îmi dau seama dacă ceea ce spunea era din convingere sau o formalitate care să acopere sancționarea mea, deja hotărâtă.

-Tovarășe prim secretar, vă mulțumesc pentru modul corect în care procedați și pentru răbdarea de a mă asculta. Încă de la început trebuie să vă spun că nu consider munca mea la catedră ca impecabilă. Sunt un profesor, aflat în primele mele luni de predare și de aplicare în procesul instructiv - educativ a cunoștințelor însușite pe băncile Universității. Poate stilul meu

de abordare a problemelor reale ale liceului nu au fost și nu sunt cele mai adecvate. Adică, am încercat să tai răul de la rădăcină încă de la început, fiind conștient că voi întâmpina anumite dificultăți, chiar să îmi atrag opoziția unor colegi de cancelarie. Am considerat că dacă mă complac în atmosfera comodă de reducere din partea profesorului a cerințelor de calitate a muncii fiecărui elev, lacunele lor în cunoaștere vor rămâne poate toată viața. Spre exemplu, specificul zonei este dezacordul între subiect și predicat, la o mare majoritate a populației mature rucărene. Pe cetățenii maturi este greu să îi mai dezveți, cum zice un proverb des întâlnit în zonă „Nu poți învăța calul bătrân să meargă în buiestru”, dar pe elevii de vârstă școlară, mai ales liceeni, care vor avea pretenții că sunt cultivați, eu cred că avem obligația să fim mai exigenți pentru binele lor. O altă zicală populară spune „A trecut prin școală, precum câinele prin apă”, mă întreb, oare acesta este rolul nostru să ne uităm mai mult la procente, să ne ferim de critici și de astfel de discuții cum este aceasta la care m - ați convocat Dumneavoastră acum? Sau să încercăm să schimbăm ceva în bine.

Am pornit de la regula că liceul nu este obligatoriu ca școala elementară, deci mi se pare că sporirea cerințelor noastre nu este numai justificată, ci chiar obligatorie. În acest sens am dat elevilor din cele două clase de liceu o dictare de clasa a IV-a pentru a dovedi lacunele lor la scrierea corectă a limbii materne, cu permisiunea Dumneavoastră vă voi lăsa să apreciați

direct dacă pretențiile mele sunt exagerate.

Mi - aș permite, cu voia Dumneavoastră să fac o paralelă, care sper să nu fie interpretată ca forțată: A apărut recent traducerea în limba română a unei cărți de succes a scriitoarei, Galina Nicolaevna din URSS, cartea se numește „Bătălie în marș”. Acțiunea se petrece într - o uzină de tractoare. Tractoarele fabricate acolo se defectau foarte repede și umpleau câmpurile cu rebuturi, colectivele aveau de suferit, recoltări întârziate, economia sovietică nu

realiza planurile de producție etc. Analizele efectuate în uzină nu găseau soluțiile de remediere. De la nivel central s - a trimis o echipă de ingineri tineri cu misiunea de a rezolva problema. Echipa este purtată repede prin ateliere, i se pun la dispoziție planurile de proiectare, pentru a căuta eventuale greșeli ale inginerilor proiectanți. După un timp, un tânăr specialist din echipă propune cercetarea în ateliere a întregului proces de producție. Reacția conducerii uzinei este ferm împotriva, apreciind - o ca o jignire la adresa clasei muncitoare din uzină. Până la urmă, după epuizarea tuturor controalelor se ajunge și la verificarea întregului parcurs al producției și, în final, se descoperă locul de unde se declanșau rebuturile ascunse.

Morala romanului este obligativitatea fiecăruia de a-și face datoria nu de formă, ci în mod responsabil, adică în traducere pentru liceul din Rucăr, la controlul de calitate, echivalent în cazul nostru cu examenul de admitere în liceu, unde, mi se pare, nu a fost ocaua normală, ci ocaua mică. (La aceste vorbe am sesizat la primul secretar un zâmbet și o privire mai blândă)

Vă rog, tovarășe prim secretar să aveți amabilitatea și răbdarea să vedeți aceste extemporale fulger, de la clasa a VIII-a unde sunt cei mai mulți elevi cu note sub cinci și să apreciați dacă gresesc când sancționez atât de aspru lacune de nivelul clasei a IV-a.

Înainte de a se uita pe foile date de mine, primul secretar îi invită pe ceilalți din prezidiu să - mi pună întrebări.

ACUARELĂ DE RUCĂR

Întrebările se concentrau tot pe munca mea:

De ce nu faceți meditații cu elevii slabi?

Organizez săptămânal două ore de meditații, la care vin tot elevii buni, cei slabi nu manifestă interes.

De ce nu sunt interesante orele dumneavoastră?

Pentru elevii care nu vor să învețe nici o lecție nu este interesantă.

De ce nu stați individual de vorbă cu fiecare elev - problemă?

Am încercat de mai multe ori, dar ei lasă privirea în pământ și nu scot nicio vorbă

Tovarășe profesor, interveni din nou primul secretar, după ce aruncase o privire pe extemporalele școlarilor, vă rog să așteptați câteva minute pe hol, vă chemăm noi, când am luat o decizie.

După circa 15 minute, directorul liceului mă invită din nou la comisie. Primul secretar se ridică în picioare și după el tot completul de judecată. În sinea mea mă amuzam, zicându - mi „jurații au deliberat, se pronunță sentința”.

Tovarășe profesor, noi apreciem că sunteți un cadru tânăr de nădejde, că ați abordat problemele elevilor cu curaj și suntem convinși că veți găsi calea cea mai bună spre sufletul copiilor și poate ei vor deveni mai prietenoși. Cum se numește romanul acela?

După ce i - am repetat autorul și titlul, mi - a întins mâna și cu zâmbetul pe buze mi - a spus: Vă urăm succes!

Am mulțumit, mi - am luat hârtiile și am ieșit cu gândul că totuși în societatea noastră mai sunt și oameni care gândesc, judecă bine și nu se iau după interese meschine și prost orientate.

După câteva minute ieși și directorul, care mă invită să bem o țuică fiartă la bufetul unui prieten de al lui. În așteptarea plecării mașinii, ultima în acea zi, care ne putea duce la Rucăr, în fața țuicii fierte și a gustărilor oferite de barman, directorul își

deschise pentru prima oară sufletul. Era mulțumit de ceea ce spusese, era convins că atmosfera impusă în liceu de directorul adjunct se va putea schimba la presiunea noastră a profesorilor tineri. Mi - a spus că am produs o bună impresie primului secretar, care i-a dat sarcină să mă sprijine pentru remedierea „atmosferei căldute” din școală, pentru realizarea unui proces instructiv - educativ de calitate și fără rebuturi ascunse. În sinea mea eram mulțumit că expresia folosită de mine în descrierea ambianței din Rucăr fusese însușită și servită celor prezenți la judecată.

A doua zi, directorul a convocat un consiliu pedagogic fulger și într-o jumătate de oră a prezentat „analiza efectuată de Biroul raional de partid a activității Liceului din Rucăr, precizând că exigența manifestată de tinerii profesori față de calitatea procesului instructiv - educativ a fost bine apreciată, că s - a subliniat necesitatea ca această tendință să fie dominantă în viitor și că s-a cerut în mod expres să fie încurajate și folosite inițiativele și forța creatoare a tinerei generații.

La sfârșit, directorul a precizat că la aprecierile respective a contribuit substanțial prestația mea în fața Biroului raional.

Acel consiliu pedagogic de la începutul anului 1963, urmat de judecarea mea la Comitetul raional de partid, a condus la schimbarea statutului meu în Rucăr. Din profesorul începător am devenit omul

cu opinii proprii, care știe să lupte pentru ele, capabil să asculte pe oricine și să i se alăture în promovarea unei gândiri constructive, neconforme cu obiceiurile păguboase. În cancelarie, cei care tunaseră împotriva mea păreau oarecum jenați, dar îi tratam cu respectul firesc pentru vârsta lor. Dacă până atunci eram înconjurat mai mult de învățătoare și profesoarele tinere, din motive lesne de înțeles, acum cuvântul meu avea greutate, mai ales că prietenia cu directorul căpătase și o latură profesională, ajutându - l, când era nevoie, să se pregătească pentru examenele de la Facultatea de Filologie, unde era student la fără frecvență.

Probabil, cele întâmplare la Câmpulung și la consiliul pedagogic au ajuns și la cunoștința tuturor autorităților locale, căci, împreună cu profesorul de matematică cu care deja eram prieten, dar și cu cel de geografie și cu domnișoara Adelina devenisem ceea ce trebuia să fim de la început, un fel de arbitri ai vieții intelectuale din zonă.

Încurajat, mi - am îndreptat atenția spre viața culturală a localității și am transformat Căminul Cultural, dintr - o sală de cinematograf - sâmbăta și duminica - într-un loc real de evenimente culturale. Cum femeile de diferite vârste fuseseră încă de la început, măcar aparent de partea mea, folosind orice prilej pentru a-mi arăta simpatia lor, mi - am pus în gând să le detunez atenția spre ceva constructiv. (.....)

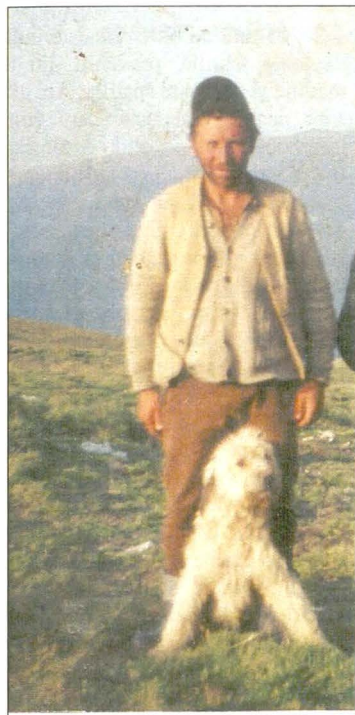

TRADIȚII

DE LA ULIȚA SATULUI LA SCARA BLOCULUI -SCHIMBĂRI SOCIALE ȘI ETNOGRAFICE-

Tudor VLAD

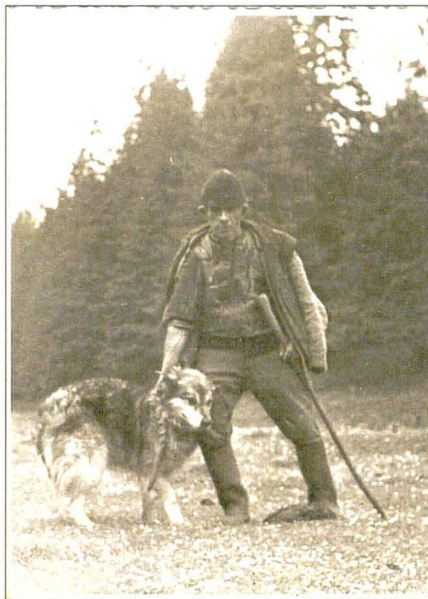
Țică Bălănică

Mircea Eliade afirma că: „Materialele etnografice și folclorice numai prin asemenea eforturi de înțelegere răscumpără truda cu care au fost adunate, clasificate și editate. Munca pe care mii de savanți au depus-o în ultima sută de ani ar fi deznădăjduită cheltuială de pasiune și inteligență dacă prin ea nu am putea pătrunde în anumite zone de cunoaștere unde nu răzbat celelalte instrumente de investigație.”

ULIȚA SATULUI

-a definit în civilizația tradițională românească, atât un spațiu fizic cât și un spațiu cultural-spiritual.

OMUL SATULUI

Ilie Bălănică

-era un membru știut și integrat pe deplin în comunitate. Săteanul era un „om al satului”, un om „al locului”, cu o structură mentală și emoțională bine structurată. Se raporta la un univers natural, plin de elemente de magie, mitologie, ritual, venerând în egală măsură un panteon tradițional românesc dar și unul iudeo-creștin, fiind parte integrantă la marile treceri, naștere-nuntă-moarte, jalonându-și existența prin calendarul popular.

TRADIȚIA COMUNITĂȚII

-reprezenta un factor cu efect major în modelarea individuală și socială a țărânului român.

Ulița mare a satului

-a oricărui sat din spațiul românesc- era o arteră vitală, era calea pe care omul mergea de la primul său drum în viață și până la ultimul. În comunitatea tradițională românească, totul avea valoare intrinsecă, validată din timpuri imemorabile. Viața de pe ulița satului era frumoasă, bogată, era cu rost și era raportată permanent la un aspect transcendent, divin.

Nu se poate face o analiză pertinentă a uliței satului ruptă din spațiul de habitat. Dimpotrivă demersul studiului de față nu se poate realiza eficient fără o trecere în revistă-destul de sumară-a ceea ce a însemnat satul românesc tradițional în civilizația românească.

Satul reprezintă civilizația românească străveche, originară, plămădită odată cu neamul acesta și deplin realizată.

Asemănările dintre civilizația română satească și civilizațiile satești ale celorlalte popoare din sud-est, nu trebuie deci căutate atât de mult în influențele pe care aceste popoare le-ar fi putut avea asupra noastră în decursul vremii de conviețuire, ci mai mult în fondul originar comun al spațiului traco-roman. Civilizația românească satească are un gen propriu, pornit dintr-un fond străvechi, pierdut în negura veacurilor, și pe care încă îl poate arăta strălucit mitologia precreeștină aflată azi în satele noastre de pe o parte, și alta a Carpaților, și are o perfecțiune, o experiență vie, de continuă îmbogățire către forme pure, așa cum ne-o arăta mai ales arta noastră populară.

Satul românesc este cel mai expresiv și mai bogat document al istoriei neamului. Aceasta pentru că deseori adevărata istorie începe acolo unde se sfârșesc documentele scrise. Pe

această cale, mersul în trecut este mai real, mai adânc și mai rodnic.

Civilizația română satească este o realitate unică. Din orice punct de vedere am privi-o, ea reprezintă o viață, un sens, un fel propriu de a fi. Nu are nimic monumental și nimic titanice, dar are în schimb, o țesătură maestru alcătuită, are un firesc și o armonie deplină. Satul nu se poate măsura cu orașul în planul realizărilor temporale, dar îl întrece, desigur, în acela al valorilor spirituale.

Satul tradițional are o structură de echilibru și armonie, o structură organică, un fel asemănător tuturor realităților și întâmplărilor legate de condițiile naturii.

Arta noastră țărănească nu este ceva grosolan, expresie lipsită de gust și îndemănare, ci o experiență mereu repetată, cu realizări dintre cele mai reușite. Când țărânul face arta, el exprimă o lume adâncă de frumuseți și încercări. Dimensiunea metafizică a trăirii sale, tot conținutul de idei și sentimente de care dispune, se exprimă sincer în operele sale de artă, fără nici un fel de intenții periferice.

Viața individuală, oricare ar fi tipul de societate, constă din a trece succesiv de la o vârstă la alta și de la o ocupație la alta.”

Orice schimbare în starea unui individ comportă la ei acțiuni și reacțiuni între sacru și profan, acțiuni și reacțiuni care trebuie reglementate și supravegheate astfel încât societatea generală să nu sufere nici lezări, nici deteriorări.

Civilizația română satească închide în ea un ritm de valori și ordine proprie, plină de bogate învățăminte. În sat s-a creat și păstrat până azi viața neamului românesc pe toate planurile unei obștești trăiri. Aici s-au obiectivat și orânduit toate produsele creației populare, anonime și autentice. Civilizația română satească este expresia milenară a experienței populare rodnice și mereu reînnoite.

Pentru țărânul român, pentru omul satului românesc tradițional, lumea în înțeles de existență naturală, cosmică, este ceva care există obiectiv și care se impune prin ordinea ei. Lumea aceasta, care în limitele filozofiei noastre populare este materială și spirituală deodată, de o manifestare plurală și plină de forțe, deseori greu de cuprins, are în primul rand o

TRADIȚII

calitate: este bine articulată; puterea și frumusețea ei de aici vin.

Lumea este sub stăpânirea unor legi care o guvernează; toate în lume au rânduiala lor. Omul face parte din ea și trebuie să se supună legilor ei pentru a nu greși:

„Lumea, așa cum e, e zidită bine; n-o poți schimba după voie. Lumea e-n cuprinsu' ei și noi suntem din ea; lumea nu-i din cuprinsu' nostru, al oamenilor.”(83)

„Satu' e așa de parcă-i la mijlocu' lumii; așa îmi pare mie. În lumea asta toate sunt rânduite frumos de pare că aci e mijlocu' lumii.”(17)

„Satu' e așa în mijlocu' lumii; e așa că-n toate părțile e tot lume. Noi așa zicem că aci e osia pământului și a cerului; toate-n lume au o rânduială și rânduiala asta e.”(30)

Satul este situat și angajat în natură. Spațiul său este spațiul natural și natura e în el. Spațiul acesta în care există satul și care există în lume are caractere materiale strico sensu, dar în imaginea ce-o are poporul român are și unele valențe ce se desprind din natura sa concretă, în care spiritul este activ. Așa după cum am mai afirmat, el nu poate fi cuprins cu metode abstracte. Spațiul acesta este legat de lucruri care înseamnă forme și sensuri de existență concretă al lor pe care la rândul său le încadrează.

Spațiul satului este și el concret, indiferent că privește ograda, ulița, vatra satului sau hotarul. Tot ce-i aparține are însușiri deosebite, caractere specifice. Atunci când satul este privit în raport cu natura, cu cadrul său cosmic, nu este altfel reprezentat. Satul în lume există cu toate atributele lui concrete, așa cum e concepută întreaga lume, văzută și nevăzută.

Căci nu este altceva, acest sat-idee, decât un tăcut și nobil exercițiu de a fi, în perpetuitate, noi-înșine.

Nu se poate vorbi de sat, uliță sau loc de manifestare a sufletului arhaic românesc fără a nu se pomeni și fântâna.

Căci sufletul țărănesc și fântâna sunt vase comunicante. Între potolirea setei și alungarea unui zbucium, între fluidul vital și fluidul neliniștii, este o tainică legătură.

Pentru Ernest Bernea unul dintre cei mai mari savanți ai culturii tradiționale românești, satul tradițional românesc era forma culminantă a ethosului românesc, un fel de empiru coborât pe pământ, în al cărui perimetru locul zeilor fusese luat de obiceiurile țăranilor, un loc în care

duhul creștinismului era trăit spontan și în care orice abatere de la rânduiala tradiției, reprezenta forma desfigurată a unei măreții pângărite, un loc pe care trebuia să ți-l dorești dacă vroiai să fii cu adevărat om, și un loc în al cărui hotar dacă ai fi dorit cu adevărat ai fi putut să-ți găsești mântuirea.

SCARA BLOCULUI OMUL BLOCULUI ȘI SCARA BLOCULUI

-definesc un spațiu urban-laic prin definiție: Individul din scara blocului trăiește izolat, față de semenii, față de mediu;

Individul orașului este cosmopolit cu origine diversă fără a face parte dintr-un neam sau dintr-o comunitate. Asta îl face anxios, fără repere de statornicie, se simte rupt de rădăcini, totul îi pare străin și amenințător. Izolat între pereții locuinței, acaparat de televizor și de mass-media, orașeanul trăiește într-un mediu artificial, „toxic” și care nu lasă nicio posibilitate de evadare.

LIPSA TRADIȚIEI-Tradiția autentică lipsește sau mai grav este înlocuită cu pseudo-tradiții, de regulă preluate din alte spații culturale.

Orașul nu are reguli împământănite de generații, omul urban inventează „reguli” pe care le încalcă foarte des, făcând din asta un mod de viață. Această rebeliune, răzvrătire îl consumă din interior, îl animalizează sau îl insensibilizează față de tot ce este frumos, nobil, înălțător.

DEZINTEGRAREA STRUCTURILOR VALORICE

Fenomenul de dezintegrare a valorilor denumit anomie socială crește exponențial într-o societate care este clădită pe principii mercantile, hedoniste și strict materialiste. Valoarea unei comunități, a unei structuri sociale în general este dată de valoarea indivizilor care o compun. La oraș, și evident la bloc-spațiu urban indiscutabil-valoarea nu are un cadru propice de dezvoltare, deoarece ea nu se poate manifesta decât într-un cadru instituționalizat, guvernat de reguli de dată recentă-în comparație cu vechimea seculară sau milenară a regulilor tradiționale. Ori o mare parte a manifestării valorilor de orice fel implică și o doză considerabilă de libertate, de spontaneitate, ceea ce ulița satului oferea din belșug, în scara blocului ajungând să lipsească cu desăvârșire acest aspect esențial

„PSEUDO-SOCIETATE- „CULTURĂ URBANĂ”-

Scara de bloc reunește indivizi de toate felurile, proveniți din toate mediile și din toate spațiile. Aceștia nu sunt legați sufletește sau cultural tradițional unui de alții, decât rar, în funcție de existența unui interes de durată mai mică sau mai mare. În mod deosebit tinerii ajung să respingă vehement orice „bun” tradițional, crezând orbește în știință și tehnologie. „Iluminat științific”, tineretul ajunge să nesocotească neprețuita comoară conținută în tradițiile oricărei culturi vechi, precum și în învățăturile marilor religii ale lumii. Omul din scara blocului nu mai are nici un orizont transcendent, toată existența lui este strict pământească, supusă unui „teluric” din ce în ce mai degradant.

Ca o concluzie de ansamblu se poate spune că de la ulița satului la scara blocului s-au realizat în timp extrem de scurt-raportat la scara istoriei-mutații majore pe plan social, cultural și etnografic. Viața din scara blocului este anostă, stearpă, absurdă, mizeră, plină de lucruri false și chiar periculoase.

Dacă ulița satului aducea un univers incomensurabil material și spiritual, scara blocului a reușit performanța de a distruge complet acest univers.

BIBLIOGRAFIE:

- BERNEA, ERNEST- Civilizația română sătească, Editura Vremea, București 2006
BERNEA, ERNEST- Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român, Editura Humanitas, București, 2005
ELIADE, MIRCEA-Meșterul Manole-Studii de etnologie și mitologie, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2008
HERSENI, TRAIAN- Curs de sociologie rurală, Editura Renaissance, București, 2009
LORENTZ, KONRAD- Cele opt păcate ale omenirii civilizate, Editura Humanitas, București, 2007
MORARU, SEBASTIAN- Casa, satul și devenirea în tradiția românească, Editura Saeculum Vizual, București, 2011
PAPADIMA, OVIDIU-O viziune românească a lumii, Editura Saeculum I.O., București, 2009

TRADIȚII

Lansare inedită: ALBUM FOTOGRAFIC DESPRE ARGEȘ ȘI MUSCEL**Sorin-Dănuț RADU, C.J.C.P.C.T. Argeș, Pitești**

În cadrul celei de-a V-a ediții a Sărbătorilor Argeșului și Muscelului, joi, 18 august 2011, de la ora 19.00, editura bucureșteană „Ars Docendi” a prezentat, la Muzeul Județean Argeș din Pitești, două albume ale fotografului Ioan Niculescu, intitulate: Monumente istorice ale României. Tipuri din județele Argeș și Muscel (Anul 1893), album îngrijit de Adrian Săvoiu și Modele de cusături pentru costume naționale române culese din județul Muscel. Tipuri din județele Argeș și Muscel (același an 1893), editat de Ioan Crăciun, directorul Editurii „Ars Docendi”.

Evenimentul a fost întregit de o expoziție cu imagini din cele două albume, reprezentând amintiri de familie, costume naționale, dar și diverse obiecte de uz casnic, aparate de fotografiat, un patefon, presa vremii (din Argeș și fostul județ Muscel), cele mai multe aparținând unor personalități precum Alexandru Davila sau Armand Călinescu.

Cine a fost fotograful Ioan Niculescu?

Născut în Vălsănești (județul Argeș) în prima jumătate a secolului al XIX-lea, telegrafist („al sucursalelor din București”), în timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza și în primii ani ai domniei lui Carol I, Ioan Niculescu a devenit după 1880 nu numai fotograf oficial al Poliției Capitalei, ci și unul dintre cei mai apreciați fotografi din București, cu atelier deschis în Șoseaua Jianu, nr. 10, nu departe de actuala Piața Victoriei.

Facem o mică paranteză privind istoria acestui domeniu, marcând folosirea aparatului de fotografiat în demersul documentării etnografice.

Anul „nașterii fotografiei” este considerat 1839 când fizicianul și astronomul F. Arago a făcut o comunicare pe această temă la Academia de științe din Paris, deși prima daghereotipie (procedeu fotografic pus la punct de Nicéphore Niépce și Jacques Daguerre) a fost obținută în anul 1822 (Novac, pag. 80). Nu se știe foarte clar motivele pentru această invenție, dar primele fotografii erau folosite preponderent pentru albumele de familie. Primii artiști vor avea ateliere fotografice (comerciale), în Capitală în perioada 1943-1985, au funcționat 15 ateliere (Petcu, pag. 82), așa cum este și cazul lui Ioan Niculescu.

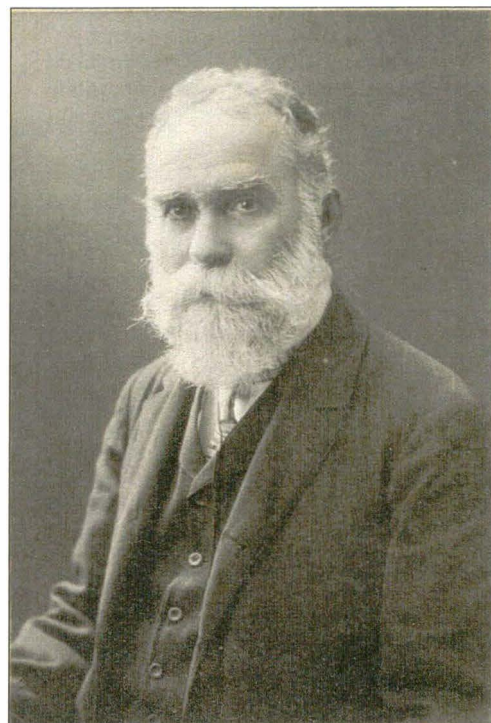
Fotograf, așa cum se prezenta el însuși pe un afiș, realiza fotografii „carte de vizită” și „format cabinet”... după natură (folosind persoanele ca modele), dar și reproduceri după xilografuri care înfățișau diferiți domnitori, oameni politici, scriitori etc. (Săvoiu, pag. 5).

Fotografia va deveni marfă abia în secolul al XX-lea. Ziarele vremii publicau desene pentru a-și ilustra paginile, iar publicitatea era încă în „stadiu embrionar” (Sandu, pag. 11).

Ioan Niculescu a avut inspirația să părăsească studioul său bucureștean și să iasă cu aparatul de fotografiat, trepidul și plăcile fotografice prin țară, pentru a immortaliza vechi biserici și mănăstiri, monumente istorice, ruine ale unor cetăți, peisaje diverse, dar și oameni îmbrăcați în costume naționale. Fotograf, și-a stabilit ca zonă de investigație Muscelul (grafiă Muscelul) și Argeșul, concentrându-se asupra a două orașe cu rezonanță istorică și culturală: Câmpulung Muscel și Curtea de Argeș.

Cele două albume (incluzând și cel cu cusăturile – desene și fotografii – din Muscel), rodul cercetărilor de câțiva ani, urmau să vadă lumina tiparului în anul 1894, cum era anunțat de către Iosif Vulcan în revista „Familia” (Săvoiu, pag. 5). Artistul fotograf avea intenția de „a arăta, prin vederi generale și speciale, cele mai însemnate localități devenite istorice prin evenimente de mărire și prin lupte pentru existența poporului român”. Acest demers, întreprins după „un lung voiaj în străinătate pentru studierea noilor și diferitelor proceduri de-a studia arta fotografică” nu va vedea lumina tiparului decât în câteva exemplare pentru prieteni – unul din acestea va ajunge în Biblioteca Academiei Române.

Am putea numi acest demers un foto-reportaj, deși ar suna pretențios pentru acele timpuri. Prima succesiune de fotografii și texte – numită fotoreportaj apărută la noi înainte de 1900 este cel referitor la funeraliile lui George Emil Lahovary apărute în Almanach du High Life (Petcu, pag. 77). Creator al fotoreportajului românesc autentic va rămâne Iosif Berman (1892-1941), care își va oferi serviciile fotografice

și în campaniile monografice ale lui Dimitrie Gusti.

În lucrarea Tehnica monografiei sociologice (1934), Henri H. Stahl consideră ca „unealtă indispensabilă cercetătorului la teren” aparatul fotografic, deoarece aduce un surplus de autenticitate și este o metodă obiectivă în studiul sociologic (Stahl, pag. 30).

Sunt certe detalii și scene care prin descrierea lor („mult prea lungă, prea confuză și lipsită de sugestivitatea pe care o are fotografia”) nu pot fi redată, spre exemplu – „cum am putea descrie aspectul sălbatic și macabru al priveghiului din Nerej mai bine decât prin fotografie?” (ibidem).

Deoarece prime campanii monografice au început în anii '30 ai secolului al XX-lea (1925, comuna Rușetu, Ialomița), am putea să-l considerăm pe Ioan Niculescu, prin demersul său, primul documentarist al satului tradițional românesc.

Prin cele 60 de imagini reproduce impecabil în albumul realizat de Adrian Săvoiu, fotograf, Ioan Niculescu redă cele „mai însemnate monumente și locuri istorice”, stârnind cititorului avizat, „interesul pentru tot ceea ce a produs națiunea română în decursul veacurilor trecute”. Un alt punct de interes, după cum însuși autorul subliniază, este cel etnografic, cultivând „mai cu seamă în noile generațiuni iubirea de țară, punându-le în legătură cu trecutul glorios prin

TRADIȚII

înfașarea diferitelor monumente vechi, urme neșterse ale virtuților umane și religioase”.

De notat că Adrian Săvoiu adaugă și o versiune în limba engleză (realizată de Andrei Vornicu) pentru a fi accesibilă și cititorilor din afara spațiului românesc.

Valoarea documentară a imaginilor o constituie în special reproducerea imaginilor monumentelor istorice care astăzi nu mai există: bisericile Sfânta Troiță, Sfânta Vineri și Bradu din Câmpulung, fabrica de brânzeturi din Domnești, băile de la Bughea (din Muscel, „proprietatea lui Gropan”), fabrica de hârtie și celuloză și banița din Câmpulung (folosită pentru „controlarea măsurilor la vânzătorii de produse ai orașului”).

Multe lăcașuri de cult din zona Câmpulungului sunt redată în degradare și în „marea părăsire”, autorul menționând că „statele străine cheltuiesc, pentru păstrarea lor, sume însemnate, chiar state mai mici decât al nostru au cheltuit sute de mii de lei pentru fotografierea și reproducerea acestor vestigii sfinte ale neamului lor”.

Albumul se deschide cu fotografii ale Altețelor Lor Regale, Carol I, Regina Elisabeta, prințul Ferdinand și principesa Maria, apoi continuă cu variate monumente istorice din județul Argeș și fostul județ Muscel, încheindu-se cu oameni și familii în costum național specific zonei.

Periplul fotografului cuprinde Curtea de Argeș, Câmpulungul, Rucărul

(satul situat „între munți pe Râul Dâmbovița”, care „are poziția cea mai frumoasă și în timpul verii e vizitat de mulți călători”), dar și sate precum Domnești, Pietroșani, Poenărei, Țițești și natalul Vălsănești ș.a.

Fiecare imagine este însoțită de un scurt text explicativ. Astfel, aflăm că băile de la Bughea conțin „pucioasă, fier și iod în abundență”, fabrica de Brânzeturi a „D-lui Negulici din comuna Domnești”, zidită în anul 1886, are „peste 100 de vite de rasă elvețiană”, iar „brânzeturile lucrate... întrec cu mult pe cele din străinătate”, muscelul (dealul) Slănicului are „livezi de fân”, Mănăstirea Aninoasa (Muscel) deține „clopotul cel mare dăruit de mitropolitul Daniil al Ungro-Vlahiei”, Fabrica de hârtie, pastă de lemn și celuloză, „fundată în anul 1888 pe Râul Târgului, lângă Câmpulung”, aparține unui anume Ștefan Ioanide etc.

Costumul popular prezentat este cu precădere din Argeș, purtat de fete din Flămânzești, Vălsănești, Țițești, dar și de femei celebre precum M.S. Regina Elisabeta a României (îmbrăcată în costum național de Muscel). Zona istorică a Muscelului este frumos redată prin portul tradițional îmbrăcat de „un tip de la Rucăr”, o familie aparținând clasei muncitoare, tot de la Rucăr, alta din satul Poenărei sau „portul femeilor la Domnești și la Pietroșani”.

Ioan Niculescu, în calitatea sa de președinte al Societății Industriale Curtea de Argeș, lucrează acest album

fotografic profesionist, oferind – după propria mărturie – pentru acea vreme, „în dosul fiecărui monument legenda sa, după notițele culese de la arheologii noștri”.

Animat de dorința de a reda „icoana vie a istoriei naționale”, autorul se simte obligat să urmeze „cu toată energia și entuziasmul... pentru a ajunge să strângă într-un album imens toată istoria, văzută în imagini, a neamului românesc”.

Intenția lui Ioan Niculescu de a alcătui câte un album similar pentru fiecare județ, rămasă doar un deziderat și concretizată în acest album, singular pentru sfârșitul secolului al XIX-lea, „oferă imaginea unei lumi apuse, dar foarte vie și în același timp autentică, văzută prin lentila fotografului” (Săvoiu, pag. 6).

Bibliografie:

Săvoiu, Adrian, „Prefață” în: Monumente istorice ale României. Tipuri din județele Argeș și Muscel (Anul 1893), album îngrijit de Adrian Săvoiu, Editura Ars Docendi, București, 2010.

Sandu, Gabriela, Manual de fotojurnalism. Aspecte teoretice, Editura Tritonic, București, 2004.

Stahl, Henri H., Tehnica monografiei sociologice, Editura SNSPA, Facultatea de Comunicare și Relații Publice, București, 2001.

Novac, Mircea, Fotografia de la A la Z, Editura Tehnică, București, 1973.

Petcu, Marian, Istoria jurnalismului și a publicității în România, Editura Polirom, Iași, 2007

1936- în Podișor, la izvorul Virginia, familiile AVRAM și OȚELEA-Ionel AVRAM, 3 ani

Praznicul Înălțării Domnului-sărbătoarea sfinților eroi

**Iubiți cititori,
HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT !**

Preot paroh dr. Arsulescu Ion Sebastian
Parohia Rucărul de Jos

„Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța, până în ziua în care S-a înălțat la Cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales, Căroră S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu. Și cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa, Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului. Și privind ei, pe când El mergea la Cer, iată doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe, Care au și zis: Bărbați galileieni, de ce stați privind la Cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la Cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la Cer. Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o săptămână. Și când au intrat, s-au suit în încăperea de sus, unde se adunau de obicei: Petru și Ioan și Iacov și Andrei, Filip și Toma, Bartolomeu și Matei, Iacov al lui Alfeu și Simon Zelotul și Iuda al lui Iacov. Toți aceștia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus...”¹

„Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la Cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni și Domnul

lucra cu ei și întărea cuvântul, prin semnele care urmau.”²

„Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la Cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Și erau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.”³

Înălțarea Domnului Iisus Hristos cu Trupul la Cer, evenimentul cel din urmă din viața pământească a Mântuitorului, este una dintre învățăturile Bisericii fundamentate pe Sfânta Scriptură, inclusă în Simbolul de Credință niceo-constantinopolitan, în Crez: „Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pontiu Pilat, a pătimit și S-a îngropat. Și a Înviat a treia zi după Scripturi. Și S-a Înălțat la Ceruri și șade de-a dreapta Tatălui.”⁴

Ca și Răstignirea și Învierea, Înălțarea Domnului nu se prăznuiește la o dată fixă. Ziua Înălțării variază de la an la an, în funcție de data Paștelor, care deasemenea variază în funcție de schimbările naturii, sărbătoarea Învierii Domnului, ținându-se în prima Duminică cu lună plină după echinoptiul de primăvară, așa cum s-a stabilit de Sfinții Părinți în Biserica primară. Înălțarea Domnului cade totdeauna în Joia săptămânii a șasea după Paști, adică la 40 de zile după Înviere, când Domnul S-a Înălțat la Cer. Deși prin Înălțarea Domnului activitatea Sa pământească lua sfârșit, Iisus le-a spus ucenicilor chiar în momentul Înălțării: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor.”⁵ El s-a înălțat pentru a trimite în lume Duhul Sfânt, așa cum promisese: „Voi ruga

pe Tatăl să vă trimită un alt Mângâietor ca să fie cu voi în veac.”⁶ Acest lucru se va întâmpla zece zile mai târziu, de Rusalii sau Cincizecime, când, prin Pogorârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli, aceștia s-au transformat din oameni timizi și simpli în misionari îndrăzneți și înțelepți, care au răspândit învățătura creștină în toată lumea. Înălțarea Domnului nu înseamnă retragerea Sa din creație, pentru că El continuă să fie prezent și lucrător prin Sfântul Duh.

Așa cum taină este Întruparea Fiului lui Dumnezeu, așa cum taină este Pătimirea Lui, așa cum taină este Învierea Lui, tot așa și Înălțarea este o taină. Așa cum este sărbătoarea Întrupării Fiului lui Dumnezeu care de fapt are două sărbători, și anume Buna Vestire și Nașterea după trup a Domnului Nostri Iisus Hristos, așa cum este o sărbătoare a Jertfei Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Vinerea Mare, așa cum este sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos- Sfintele Paști și toate duminicile de peste an, așa este și o sărbătoare a Înălțării Domnului nostru Iisus Hristos.

De fapt mărturie despre Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos o dăm toți credincioșii, așa cum dăm mărturie și despre celelalte evenimente, mai ales mărturie despre Învierea Domnului Hristos, toți cei care credem în Înviere, tot așa mărturie despre Înălțarea Domnului Hristos, dăm toți cei care credem în Înălțare.

În aceasta zi creștinii se salută cu „Hristos S-a Înălțat!” și „Adevarat S-a Înălțat!”.

¹ Sfânta Scriptură, Noul Testament, Faptele Apostolilor, cap.1, vers. 1-11

⁴ Crezul sau Simbolul Credinței

⁵ Sfânta Scriptură, Noul Testament, Evanghelia după Matei, cap. 28, vers. 19-20

⁶ Sfânta Scriptură, Noul Testament, Evanghelia după Ioan, cap. 14, vers. 16-17

Hristos S-a Înălțat la Cer de pe Muntele Măslinilor, în văzul Apostolilor și a doi Îngeri. Îngerii le-au vorbit ucenicilor despre a doua venire a lui Hristos, ca aceștia să nu se lase copleșiți de durerea despărțirii.

Din Sfânta Scriptura aflăm ca Mântuitorul Și-a ridicat mâinile, binecuvântându-i pe ucenici, iar pe când îi binecuvânta S-a Înălțat la Cer⁷, în timp ce un nor L-a făcut nevăzut de la ochii lor.⁸ Adeseori Dumnezeu le-a vorbit oamenilor din nor, fenomen prin care se manifesta energiile divine, menite să reveleze prezența Divinității, dar să o și ascundă.

Înălțarea Domnului reprezintă ultima etapă din ciclul Întrupării, ea readucându-L pe Fiul, purtând trup omenesc, în sânul Sfintei Treimi. Este momentul în care Iisus încheie aducerea propriei Jertfe cu o binecuvântare.

Prin ea Hristos este așezat de-a dreapta Tatălui, eveniment pe care îl descoperise cu anticipare judecătorilor Săi atunci când spusese: „De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a Dreapta Puterii și venind pe norii cerului”⁹.

Sfântul Ioan Damaschin subliniază că prin „dreapta Tatălui” trebuie să se înțeleagă Slava Dumnezeirii, în care Fiul sălășluiește dinainte de veci și unde Se Înălță, după Înviere, cu trupul Său Preamărit.

Înălțarea lui Hristos întru slavă și șederea Sa de-a dreapta Tatălui este chipul deplinei îndumnezeiri a umanității Lui. Prin toate actele Sale, Întrupare, Moarte, Înviere El a Îndumnezeit treptat firea omenească pe care a asumat-o, însă prin Înălțare a transfigurat-o pe deplin. Datorită transfigurării supreme a Trupului Său, Hristos poate deveni interior celor care cred în El. Înălțarea cu Trupul la Cer este o mărturie a faptului că omul a fost creat pentru veșnicie, căci Fiul nu Se înfățișează Tatălui numai ca Dumnezeu, ci și ca Om.

Hristos prin Înălțarea Sa, nu arată doar unde trebuie să ajungă omul, ci se face cale și putere, ca omul să ajungă la această stare. El șade pe tronul dumnezeiesc al slavei, dar locuiește și

în inima celor ce-L iubesc. Așa putem înțelege paradoxul: Hristos este Înălțat și în drum spre Înălțare, cu fiecare dintre noi.

El pătrunde în Cer, în sânul Sfintei Treimi, Cerând îndurare pentru omenirea apăsată de păcate și de dureri.

Pentru aceasta să ne bucurăm prăznuind învierea firii noastre, înălțarea și restaurarea ei, precum și începutul învierii și al înălțării fiecăruia dintre noi.

În prezent, pe locul din care s-a Înălțat Iisus la Cer, se află o capelă, fiind spațiu de închinare atât pentru creștini, cât și pentru musulmani, întrucât Înălțarea lui Hristos la Ceruri este recunoscută în Islam, deși nu este menționată în Coran. În acest lăcaș se păstrează o piatră care are imprimată o urmă de picior despre care se spune că ar aparține Mântuitorului.

Sărbătoarea Înălțării Domnului este cunoscută în popor și sub denumirea de Ispas, tot în aceasta zi, potrivit tradițiilor populare, sărbătorindu-se

Ispasul. Ispas a fost un om despre care se spune că a asistat la Înălțarea Domnului și la ridicarea sufletelor morților spre Cer. Sărbătorit în aceasta zi, Ispas este venerat ca un sfânt sau patron al casei, ocrotitorul gospodăriilor, este considerat un om vesel și din aceasta cauză în această zi lumea trebuie să fie cu zâmbetul pe buze.

De asemenea, de Ispas se supune ca sufletele morților se pot rătăci în drumul lor spre Cer, devenind strigoi pe pământ și provocând rele oamenilor și animalelor. De aceea, în această zi, în unele locuri, se practică numeroase obiceiuri și practici magice de apărare: culegerea și sfințirea florilor, frunzelor și plantelor alungătoare de duhuri rele: alun, nuc, leuștean, paltin, atingerea vitelor și a oamenilor cu leuștean, sunatul din buciom spre depărtarea și alungarea farmecelor.

Prin hotărârile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din anii 1999 și 2001, sărbătoarea Înălțării Domnului a fost consacrată ca Zi a Eroilor și sărbătoare națională bisericească. În această zi, în toate

bisericele din țară și străinătate se face pomenirea tuturor eroilor români căzuți de-a lungul veacurilor pe toate câmpurile de luptă pentru credință, libertate, dreptate și pentru apărarea țării și întregirea neamului. Totodată, Legea 379/2003, privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război a proclamat cea de-a patruzecă zi de la Sfintele Paști, sărbătoarea Înălțării Mântuitorului Iisus Hristos, Ziua Eroilor, potrivit tradiției, ca Sărbătoare Națională a poporului român.

Sărbătorirea eroilor împreună cu Înălțarea Domnului, este un lucru foarte frumos așa spune, căci se poate face o paralelă în sensul că și eroii căzuți în război au învins moartea prin curajul și eroismul lor, sacrificându-se pentru binele țării lor. De aceea în fiecare an la Înălțarea Domnului, a intrat în tradiție ca să aducem un prinos de recunoștință eroilor neamului, care s-au jertfit pentru apărarea pământului strămoșesc. De altfel, după primul război mondial, s-a hotărât ca în această zi importantă a creștinismului, să se sărbătorească și Ziua Eroilor, România devenind primul stat din lume care a decretat această zi ca sărbătoare națională.

Mormintele și monumentele eroilor la care depunem flori, aprindem lumânări și ne reculegem, reprezintă un simbol al dăinuirii noastre în timp, al sacrificiului suprem pentru înfăptuirea idealului național.

Este o faptă înțeleaptă ca să ne aducem aminte de toți cei ce s-au jertfit pentru dreapta credință, pentru țară și neamul românesc. Noi pomenim eroii în această zi a Înălțării Domnului, pentru ca avem credința sfântă și credem în nemurirea sufletului, așa cum au crezut toți adevărații creștini, moșii și strămoșii noștri, și chiar dăcii și romanii înainte de a se încreștina.

În timp ce Înălțarea la Cer a Domnului încoronează opera de izbăvire și mântuire câștigată de Mântuitorul lumii, cu infinite lupte, renunțări și jertfe trecute dincolo de bariera morții, ziua și cultul eroilor simbolizează culmea măririi, a luminii, a jertfei și a gloriei la care s-au ridicat, peste veacuri, aleșii neamului, ca să aducă întregirea, dezrobirea, pacea și libertatea după care am însetat de veacuri.

Mai presus de toate, azi, neamul nostru odată cu Înălțarea Domnului își serbează istoria eroismului său legendar personificat prin eroi. Este istoria sufletului românesc împodobit

⁷Sfânta Scriptură, Noul Testament, Evanghelia după Luca, cap. 24, vers. 51

⁸Sfânta Scriptură, Noul Testament, Faptele Apostolilor, cap. 1, vers. 9

⁹Sfânta Scriptură, Noul Testament, Evanghelia după Matei, cap. 26, vers. 64

cu bogate realizări ale virtuților de bărbăție și viteză străbună prin care s-a clădit viața României de azi și se plămădește România de mâine.

De aceea toți cei buni la inimă, iubitori de neam, se adună și se vor aduna cât va fi lumea, în jurul sfintelor morminte ale marilor noștri înaintași, ca să ia tărie de credință, de luptă și de biruință. Orice popor își reazămă ființa pe morminte de eroi și își toarce istoria din caerul jertfei acelora, care în clipe de grea încercare au o mare putere de dăruire și sacrificiu.

În ceasurile grele și hotărâtoare, la Posada, Rovine, Chilia, Podul Înalt, Călugăreni, Plevna, Oituz, Mărăști, Mărășești, Odesa, Timișoara, București etc. ei au înțeles că viața noastră nu trebuie să se măsoare cu lungimea anilor, cu bogăția plăcerilor, cu umilința și robie, ci cu puterea de muncă, cu luptă, cu jertfă, cu eroismul, cu dragostea și cu afirmarea idealului ce trebuie slujit.

Suntem convinși că visul milenar înfăptuit prin ei, ne cheamă să apreciem spiritul lor de sacrificiu și să ne apropiem cu sfîntenie, ca să luăm tărie de credință, de luptă, de jertfă și de biruință.

Căci prin ei, prin jertfa lor se face un punct de întâlnire cu istoria neamului și cu oamenii și în același timp jertfa lor constituie semnul vizibil al faptului că viața noastră devine o cruce și o înviere, un punct de întâlnire, sprijinit de dragoste și nădejde fără de care sufletul nostru ar fi sărac și pustiu, lipsit de firul ce îl leagă de istoria și credința întregului neam.

În ființa lor se află niște comori sfinte, truda și jertfa înaintașilor din care se hrănește neînterupt prezentul și viitorul nostru.

În ei stă, într-o exprimabilă legătură, ceea ce este vremelnice cu ceea ce este etern în făptura omului. Ei formează cartea de dănuire a neamului din care au răsărit veac după veac în vatra zămislirii lui. Sunt brazde adânci în istoria neamului din care au răsărit idealuri și împliniri mărețe – jertfa lor a fost motivată de faptul că cine luptă pentru dreptate, cinste, libertate luptă pentru Dumnezeu, apără familia, moșia, cultura, limba, legea, neamul.

Ei sunt născuți din credință, hărnicia, truda și jertfa poporului. Ei au crezut în ființa neamului, pe altarul căruia au adus cea mai sublimă jertfă: Viața! Graiul pământului românesc din adâncuri și pe o arie tot mai întinsă dă mărturie sfinte despre adevărații lui stăpâni, care l-au lucrat cu sudoarea frunții lor și au pecetluit dreptul asupra

lui și Libertății cu sângele de eroi și martiri. Din jertfa lor, în ceasurile noastre de îndoială, ne vin îndemnuri, mustrări și sfaturi, ca să pricepem ce este viața și scopul unui sublim ideal.

Ei s-au jertfit pentru idealuri atât de înălțătoare cum sunt acelea pe care le reprezintă Sf. Cruce și tricolorul național. Pilda lor de slujire necondiționată și jertfa neprecupețită pe altarul pământului strămoșesc, ne dau în aceste momente statornicia și viitorul țării și ne asigură biruința pe care o dorim.

E lung, nesfârșit de lung pomelnicul de eroi și martiri ai neamului românesc. Ei își dorm somnul în nădejdea învierii alături de strămoșii și părinții noștri și lasă ca pe osemintele lor de jertfă să se ridice mărețul edificiu: România! Pentru aceasta ziua eroilor, care se sărbătorește în această zi sfântă, simbolizează culmea jertfei, a bucuriei și gloriei la care s-au ridicat peste veacuri, aleșii neamului, ca să ne aducă întregirea, dezrobirea, pacea și libertatea după care am insetat! Dintre atâtea zile de reculegere „Ziua Eroilor” este și una din cele mai sfinte sărbători care ne poate da prilej de aducere aminte, căci prin jertfa lor au devenit pentru noi toți un adânc legământ sufletească și înălțare.

Astăzi, ca niște trimiși ai neamului ei vin la noi, cu rol hotărâtor în viața de zi cu zi și ne cer să dărămăm egoismul, răutatea, dușmănia, ura, nedreptatea și tot ce ne desparte și ne îndepărtează.

Să ne unim ca un snop de grâu – pentru a simți și împlini datoria noastră față de noi și de neamul nostru. Să prețuim valorile neamului și să le cultivăm cu grijă și să le punem în practică prin fapte bune, care se Cer acum mai mult ca oricând.

Eroii reprezintă jertfa de veacuri a unui neam! Dar nu-i de ajuns numai să ne aducem aminte de ei cu respect și recunoștință! În această sfântă zi, ei cer de la noi să ne schimbăm firea prin înnoirea minții, schimbarea mentalității, și o recăstigare a gândirii sfinte care să ne ducă spre o renaștere, o reinnoire a sufletelor noastre în a deveni mai buni, mai cinstiți, mai muncitori, plini de înțelegere și dăruire, în a ne contopi cu sufletul, viața, durerile și nevoile întregului popor.

Se vorbește de o lume nouă! Duhul eroilor vrea de la această lume, o slujire nouă, un ideal nou de viață plin de demnitate, de muncă cinstită, iubire, de jertfă și istorie. Să căutăm a ne ridica cu viața și faptele noastre la înălțimea Virtuților lor.

Noi nu cinstim astăzi doar țărâna eroilor, ci opera lor care este țara și sufletul lor nemuritor, care este la Dumnezeu. Credem că sărbătoarea aceasta, ce se face în toată țara, are rasnet și în Cer, acolo unde eroii se bucură de recunoștința noastră pe care le-o oferim, pentru că prin jertfa lor avem bisericile în picioare, ni s-au păstrat atâtea bunuri și mai ales credința. Prin jertfa eroilor și a martirilor neamului nostru ne-am păstrat numele de creștini și de români, căci un român adevărat trebuie să fie mai întâi un creștin adevărat.

Luminați de această credință vie, să mergem la mormintele eroilor și martirilor noștri, să ne împărtășim cu duhul lor, și cu adâncă recunoștință să trimitem Cerului cântările și rugăciunile noastre.

Mucenicii și eroii creștinătății au murit încredințați că apărând credința, apară adevărul și dreptatea. Eroii neamului au murit încredințați că cine luptă pentru dreptate și libertate, luptă pentru Dumnezeu.

Cine luptă și își apară familia, credința, cultura, limba, legea, neamul, patria luptă pentru adevăr și dreptate. Astăzi toți eroii cunoscuți și necunoscuți ai neamului nostru românesc din totdeauna vin și ne întreabă dacă suntem vrednici de jertfele lor, chemându-ne să le urmăm credința.

Biserica mamă Creștină Ortodoxă se roagă pentru odihna eroilor, le binecuvântează amintirea și cântându-le veșnica pomenire, înalță rugăciuni către Dumnezeu, ca sufletul lor nemuritor să se odihnească în veșnica fericire.

Eroii nu se jelesc, nu s-au văitat niciodată. Ceea ce ne Cer ei este să fie urmați pe calea muncii, a faptelor și a idealului de lumină din care să răsără pentru noi toți o viață mai bună, liberă, cinstită, plină de pace, dragoste și demnitate națională. Cinstirea faptelor lor eroice le-o vom arăta și dovedi nu prin simple discursuri și confesiuni retorice, ci prin înălțarea noastră la măreția și strălucirea jertfei lor! Făclie de lumină și de înălțare, eroii neamului ne Cer astăzi un stil de viață nouă și devotament cu dăruire pe altarul neamului. Să plecăm genunchii și inimile noastre pentru pioasa reculegere în fața eroilor noștri, ctitori ai veșniciei românești și să lăsăm să cadă o lacrimă de recunoștință, în rugăciunea noastră pentru veșnica lor odihnă! Dormiți în pace scumpi Eroii, și pomenirea Voastră să fie în veci! Amin

BALADĂ PENTRU CLEOPATRA

Adelina Mihaela VOROVENCI

Sânziana cânta la pian. Era o seară parcă de ceară ce se tolănea peste conacul luminat de candelabre albastre. Anastasia așezată pe un fotoliu înalt, din piele albă, asculta notele ce se legănau prin odăi și își împletea părul lung-lung și auriu. La ușă zăvorul mare din fier se certa cu ghetușele neastâmpărate:

-Stați la locul vostru! Una lângă alta...
-De ce? îl întreabă o ghetușă roșcovană cu șiret pufos și maroniu ca o mustăcioară zbârlită...

-Ca să nu vă pierdeți... strigă zăvorul care se înroșise de supărare la toate cuiele. Ca să... dar ce se aude?

Zbang!!! Zbang!!! Pianul își întindea clapele... Căscă o notă joasă... apoi alta ascuțită... se uită în dreapta, se uită în stânga, își îndreptă picioarele curbate de timp și așteptă... Sânziana căuta o altă partitură.

-Gata am găsit! zise ea bucuroasă... O să cânt „Baladă pentru Cleopatra”.

-Auziți!... auziți!... Sânziana va cânta un cântec nou...

Și ghetușele se înălțară pe tocuri și nu mai îndrăzniră să sufle o vorbă... Așteptau cântecul!

Pianul cel negru și lucios își aranjă imediat ținuta. Așteptase ani de zile aceste momente și nu voia să piardă ceva.

Mereu își amintea de viața pe care a dus-o înainte să o aibă ca stăpână pe Sânziana... Era o poveste pe care pianul o spunea mereu. Parcă și ieri a spus-o unui păpădie care tocmai zbura prin dreptul geamului unde se afla el...

-Ești atât de frumoasă, îi zise pianul... Ce floare ești?

-Sunt o păpădie... am fost galbenă precum soarele și stăteam pe pământ iar acum sunt albă precum laptele și zboooooor!!!

-Vai ! Ce poveste minunată... și eu am o poveste la fel de frumoasă să-ți spun dacă vrei să mă ascuți...

Și pianul nici nu mai așteptă răspunsul la întrebare că se și apucă să povestească...

Imediat ce m-am născut am fost vândut unui copil rău care nu se juca niciodată cu mine. După nicio săptămână mama băiatului m-a vândut unei fetei. Ce mult m-am bucurat crezând că acum cu noua mea stăpână mă voi putea juca... Dar vai! Sărmanul de mine am fost aruncat de acea fetița într-un colț al camerei sale și de câte ori mă vedea îmi lovea cu răutate clapele...

Am stat în acel colț ani de-a rândul până când, odată, tatăl fetei m-a zărit și și-a amintit că a dat bani mulți pentru a mă avea, deci m-ar putea vinde...

-Oricum, fiica noastră, nu a cântat niciodată la pian... îi zicea el soției sale.

Și astfel am fost vândut de această dată unui bătrân, care mi se pare mie ar fi fost chiar un vrăjitor.

Viața mea a devenit puțin mai bună aici. Bătrânul mi-a spus că el nu știe să cânte dar peste câțiva ani se va naște o prințesă care va avea mare grijă de mine... Cât m-am bucurat să aud acest lucru. Cât era ziua de mare nu făceam altceva decât să o visez pe prințesa mea și astfel sporovăiam împreună cu dulapul de bucătărie- singurul meu prieten.

Îl găsisem în casă. Era un dulap curat și frumos. Stăpâna lui era o bucătăreasă slabă și înaltă de putea ajunge la ultimul sertar de sus fără să se urce pe vreun scaun. O obsedau borcanele cu dulceată, toată bucătăria mirosea a borcane spălate și a dulceată proaspătă...

Muzica se furișa printre degetele lungi și albe ale fetei- Pianul și Sânziana cântau cea mai frumoasă baladă din câte au fost scrise vreodată... Noaptea se bucura de venirea stelelor...

Conacul căscă și își închise ferestrele, lumea toată se pregătea de culcare...

ȘTEFAN

-Mamă... zise în șoaptă Ștefan...

-Da, puiule!

-Mai spunem, încă o dată, povestea cu Boabă de Mazăre... cum creștea el, cu cine se juca...

-Bine, încă o dată, îi răspunse mama tot în mare taină! Dar închide ochii!

Cândva demult...

Și Ștefan închise ochii mari și căprui, surâzând ca un ștrengar. Dormea fericit ținând în mâna stânga sabia cu care își pedepsea supușii neascultători iar în

mâna dreaptă avea o broască verde - sfetnicul lui credincios.

-Bine ai venit, Mărite Prinț Ștefan, zise o omidă galbenă cu buline roșii pe spatele căreia era scris alfabetul...

-Bine ai venit, Măria - Ta... mărâi un câțel de pluș, gras, maroniu, creț și cu o ureche roasă, oare de către cine?!

-Mulțumesc... zise Ștefan, căscând obosit.

-Ce poruncește astăzi, Măritul Prinț, îl întreabă un elefant roz ca o bomboană?

-Vreau să mănânc un urs... Să fie unul mare și gras! zise gânditor neînfricatul prinț...

-Un urs??? Repetară toate animalele adunate la picioarele stăpânului... un urs!!! Toată lumea era înfricoșată de o așa poruncă... Și ursuleții începură să tremure de frica neînduplecatului mândăcios... Erau ursuleți de toate formele, culorile și mărimile. Pe care o să-l mănânce? Nu aveau prea mult timp să se decidă și fiindcă Ștefan începuse să dea semne de nerăbdare sau gândit să o caute pe Cleopatra. Ea și Bubu, prietenul cel mai bun al fetei, desigur și el tot ursuleț, vor ști ce trebuie făcut.

Când Cleopatra a auzit ce avea de gând Ștefan a început să rădă. Și Bubulete era puțin amuzat de năzdrăvănia Prințului Ștefan dar totuși, ce avea de gând Cleopatra?

Ștefan- Matei ILIE

SCRISOARE

Tribune să știi că dintr-o nerostită ipocrizie nu ți-am vorbit de prietenul meu, un calugăraș blând și inocent fără ambiții și orgolii mergând agale cu pași legănați pe drumul care duce spre înalt. Nu-l ucide aventura, nu-l tulbura renegarea, fiecare pas făcut prin labirintul lui interior de duhuri înaripate este siguranța care cucerește rațiunea. Mersul lui ca o fluiditate, ca o boare primăvăratecă, zămbitoare și somnolentă e ca o reconfortare, o resemnare concretă a mântuirii. Cranii șovăitoare zboară în juru-i ca puful de păpădie, păpuși costumate obscen, cai mascați și căpcăuni care țipă, însoțesc mersul spre înalt al ursitului. Privirea lui gravează pe retină concepția zeiască de iubire. E o copleșitoare prăvălire de munți, o cadere în abisul dogoritor...

Descoperitorul zăcămintelor de fantome naufragiat pe tărâmul efemer al destinului pledează asemeni unui avocat cu onorarii grase pentru amintirile rămase în aparatele interne. Îți reamintește ca te-ai lovit, și esti obligat să suferi, să-ți regăsești busola și să te lași călăuzit de luceferi, să uiți epoca de scalavie și umbră, să renegi idioțenia din timpul liber.

Orbecând prin paienjenișul zilelor și al nopților, nu vedea domiciliul din al nouălea cer și nici poarta stăjuită, acoperită de nebuloasă...era aproape...pașii blajinului călugăr au patruns timid și laconic. Au rămas afară miopii și ramoliții, cu arterele pline de sângele mineral al morții, cei care și-au închinat trăirea minciunii și trădării, cei care s-au plimbat pe peronul întunericului, excursioniști fără taxă de ort, iubitorii umbrelor și desmoșteniții rostogolirilor monstruoase...

M-am trezit sufocat de cerul de sub mine...erau orele târzii ale nopții, ceasurile când halucinațiile se substituiesc realității, când pofta de moarte se pierde cu urlete de bucurie...pasivitatea rămâne ca decor.

Ziua începe zgomotoasă peste iarbă, peste străzi, copaci și case, splendoarea de lumină ne prefăce în viermi mișcători. Începe lupta de mărire și scrâșnirea dinților, viața clocotitoare, setea enormă a lucrurilor nespuse, conjurația infernală a faptelor, îmbrâncirea galopului testamentar adamic. Este o vină să nu te fi născut

mort din germinarea universală? Mă posedă dorința pământeană să fac un referat bunului Dumnezeu pentru a înțelege cât sunt de inferior fantomelor, dacă crucificarea de martir este benefică, iar suferința zadarnică, dacă dragostea deșuchetă și arțăgoasă este punctată la judecata ultimă...dacă...dacă...urcușul încet prin labirinturile sangvine fără discreție și fantezie îmi inundă pofta de plâns. Se deschid camerele vieții subterane și alimentate de rădăcinile existentei, lacrimile albastre și limpezi îmi mângâie epiderma placidă a obrazilor. Mut, închis în propria-mi ocnă răscolesc sertarele cu amintiri, caut cu degetele locul de unde pleacă afirmația și negația, primejdia. Voci informate și inodore răsar ca într-o mitologie populând un teren arid, prăfuit. E jocul întâmplărilor nerostite. Adânc și sticlos încasabil și de nepătruns mă urmărește un ochi de mort. Am deschis teribil de dureros ușa pleoapelor strajuită de sfetnicia tăcerii. Lumina obosită și dureroasă venind din adâncă nerecunoaștere coalizează cu temperatura sangvină a scurgerii lamentabile de timp mai întâi palidă, apoi puternică și obositoare, iar singular și obsesiv s-a strecurat prin cartiere necunoscute ajungând la porți închise. Oare de când stau așa cu urmele sărate sărutându-mi bărbia, căutând cu disperare confidentă melomanică a cerului. Pipăind cu disperarea unui somnambul, recunosc trecerea timpului, scurgerea către frontierele necunoașterii al întregului arsenal al existentei. E vis? E realitate? Concretul timpului mă înspăimântă. Pierdut printre crezurile mele mă las purtat de inocența faptelor sunt o pradă în curs de digerare în saliva marii treceri. Jocul de alb și negru se accentuează estompându-se într-un gri, violet și violent. Murmur în tăcere vrăjit de tonalitatea lui cântecul, „Să nu zici ca tinerețea te-a zdrobit”. Imagini delectabile într-un șir fără sfârșit îmi trec prin concept. Vreau să opresc câteva, dar este imposibil. Cântecul a devenit un bocet șagalnic, buzele ca niste omizi verzi se mișcă anacronic tremurând. O minte ticsită de îndoeli stă încarcerată visând la libertate. Sunt o epava gânditoare între ghețurile întrebărilor seci. Viața m-a prins în hora ei. Pași aritmici bătătoresc materia primordială, stârnind invidia libertății,

*„Ne naștem adaptați perfect la moarte
Veșnicia ei nu costă doi bani când o întâlnești”*

crescându-se un haos mărginit și irevocabil. Mișcări avortate preced dezastrele așezate pe rafturi, stocate, arhivate, etichetate și numerotate; aici dezastrul nr. 13 din catalogul episodic numit viață, aici dezastrul nr.7 al iubirilor ratate, aici dezastrul unu al păcatului primordial...

Trăiesc cu impresia vagă că viața asta pe care o duc nu este a mea. Am găsit-o poate undeva rătăcită și din lipsa unei preocupări majore am început să o trăiesc. O viață care nu mi se potrivește, între mine și ea este o dezarmonie totală. Adevărul este al meu? Este al ei?... Degeaba îi spun ca este cea mai bună, cea mai frumoasă, interesantă și necontestată. Ea vrea argumente irefutabile, pretinde că ea e ceva pasager, nepalpabilă. Și-a lăsat semnătura pe la tample, zâmbește, eu o îmbrățișez și mă recompensează cu amăgiri, oracole, nopți garnisite cu greieri, furtuni, galopuri peste obstacole, arderi inutile... Elegatica se convertește în trăire, în orgolii cromatice. Moartea e dezmoștenită renegată și părăsită.

Oare se mai petrece ceva acolo jos? Blandul călugăr mai aude încă voci „Fără cai mascați, fără mirosuri ucigătoare, nu vorbiți despre cer, nu-l pomeniți și nu-l feriți, mai bine intrați în noaptea mare a uitării, a recunoașterii, a nescriselor muzicii, în noaptea neîmplinirilor și neîmpăcărilor, a sălbaticelor rătăcirii, a desfrăului neșcolit, a rațiunilor întunecate: intrați în noaptea nemișcării gândului și așteptați inerti și placizi, privind rostogolirea purității gingașe ca nervurile unei frunze și scaldați-vă în lumina liniștei neșovăitoare”...

Tărăște monarhul un veac de nenorociri după el, culoarea insomniei îi domina chipul, e un proces verbal predat la arhivă, o fereastră a indiscreției pe care pătrunde o voce orgiatică ca vraja unui flaut, voce ca o amenințare, ca o urcare spre cer ca apoi să se prăvale către tărâmul nemuririi și speranței...

*Al tău contestabil prieten
și colaborator: PETRESCU VLAD
NICOLAE*

*D-nei cu nume de Crai
numită Piatra (stâncă, neclintire).*

Prof. Petruța PURNICHÎ

POETUL

Sub pleoape grele de amintiri
Se ascund ciudatele-i priviri
În noaptea deasă, uriașă aripă
Doar gândul alungă tăcerea o clipă.

Semințe grele de rodul tăcut
Păstrează tainic culcușul de lut
În unda moale brăzdată de pești
Se deapănă firul neștiutei povești.

Iar magul în marea grădină
E seva ascunsă-n tulpină,
E șoapta ce-aleargă spre soare,
E visul nostru, cuvânt și candoare.

PĂMÂNT STRĂBUN

Trece de-atâta timp valul mărunt
Sunt mii de ani de-atunci, de la-nceput
Săgeata aruncată cu gând de apărare
Mai stă necunoscută sub cărare.

Nu-s pașii- atât de siguri să te afle
Dar sufletul te simte undeva, aproape
Și fiece fărâmbă de pământ
Șoptește-același cântec de demult.

De tine ne-au unit pentru vecie
Cântul amarnic, dorul de bucurie,
Vrerea de-a fi al nostru-acest ogor
-Minuni ce-au plămădit un dârz popor-

Unde e mâna ce nu a
tremurat?
Unde e fruntea
viteazului bărbat?
Unde sunt ochii ce-n zări
au căutat?
-Sunt în acest pământ de
neuitat-

Din el răsare macul-
bulgăre de foc;
Din el răsare viața în

ARS LONGA VITAE BREVIS !

NECUPRINS POETIC

fiecare loc.
Aici se plămădește bucuria
ACEST PĂMÂNT SE CHEANĂ:
ROMÂNIA

Karina PURNICHÎ

TRECERE

Mai, 1977

Vino,
acolo unde se-ntălnesc norii
pentru a-i cânta culorii,
vântului, pământului.

Treci,
de copacii ce ne-au acoperit
când pe frunze ne-au șoptit
cuvinte de dor neîmplinit.

Pleacă,
atunci când ți-o voi cere,
când iubirea-mi de va pierde
te voi îngropa-n durere.

ILUZIE

Îți numărăm pașii pe lespezi umezite
De roua iubirii care creștea în noi,
Iar mângâierea aspră pe pleoapele
umbrite
Se prefăcea, în noapte, în urme de
noroii.

Nu răspundeam când mă chemai târziu,
Eram ca și cascada ce mersul nu-și
oprea,
Iar tâmpla-mi se lovea de un dor pustiu
Ce îmi umplea, încet, uitarea grea.

Ca un orb în lumină căutam un reper
Pentru un spațiu permanent în doi,
Uitând că acest necuprins efemer
Nu poate reda infinitul în noi.

Elena Ioana GEANTĂ

VARĂ

Vine de afară, miros de fân cosit,
Demult mușcatele ne-au înflorit
Și zumzăie de zor albina:
E vară Doamne, Ți-a înflorit grădina.

O rândunică, două, trei
Îți umple sufletul cu cântec,
Iar codrul sună la chemarea ei
Și cucul cu al lui trist plânset.

S-a scuturat și floarea de cireș,
Întreg roșit-au macii câmpul;
În palmă ți se așează un fluturaș,
E veselie, Doamne! pe tot pământul.

Cosașii taie iarba-n zbor,
Copiii-neacă-n valuri râul,
Până la anu'o să ne fie dor,
De răsete să umplem hăul.

Se schimbă cerul în culoare,
Când vine ploaia, bate-o vina
Alergi într-un picior după-o comoară
E vară, Doamne, Ți-a înflorit grădina!

EPILOG II

Doar noi,
În trecerea vântului
Ne cufundăm adânc în mare
Pentru a muri,
Sau...
Pentru a renaște.

Doar noi,
În trecerea vântului
Aspirăm la albastrul celest
Pentru a străluci
Sau...
Pentru a ne pierde în infinit.

Doar noi,
În trecera vântului
Putem prea rar să călcăm pământul
Căci noi...
NOI...
Suntem ca vântul.

EPILOG I

Iarnă colorată
Vară pustie
Toamnă ștearsă
Primăvară moartă.
Suntem noi toți!
O apă, un pământ și un cer...
Nimic altceva!

JURNAL CORSICAN II

Prof. Vintilă Purnichi

Președintele filialei „Mușcel” - Câmpulung a S.Ș.I. din România
Jurnal Corsican (II)

„Am conceput totdeauna, frumusețile ca pe niște divinități, venite să facă pe om mai bun, să civilizeze lumea.”

Panait Istrati (1884-1935)

În ale sale „CAIETE”, filosoful și eseistul Emil Cioran (1911-1995) ne arată că cel mai frumos loc din lume se găsește în insula Corsica. Mulți oameni de seamă s-au bucurat de farmecul deosebit al Corsicii sălbatice (La Corse sauvage). Și tu, cititorule, poți petrece zile de neuitat în această superbă insulă (Ile de Beauté), unde s-a născut Napoleon Bonaparte (1769-1821), care și astăzi continuă să uimească lumea. Geniul său de militar, diplomat, jurist (Codul Napoleon) și de scriitor l-a propulsat în legendă.

Pentru a vizita Corsica vă puteți imbarca de pe însoritele țărmuri ale Italiei (revedeți mai întâi Capodoperele Renașterii), de la Livorno sau de la Genova (orașul lui Cristofor Columb). Sau imbarcați-vă din porturile franceze, de pe Coasta de Azur, Marsilia sau Nisa. Aici la Nisa, în parcul Albert, brăileanul Panait Istrati, disperat de viață, a încercat să-și pună capăt zilelor, și numai sufletul mare al scriitorului Romain Roland (1866-1944; recitiți „Inimă vrăjită” și „Jean-Christophe”) și priceperea medicilor francezi l-au salvat. Panait Istrati, după întâlnirea cu mentorul și salvatorul său, s-a apucat să-și scrie opera care atât de mult a fost apreciată de către cititorii francezi, la fel cum vor aprecia și pe Constantin Virgil Gheorghiu (1916-1992) cu capodopera sa „Ora 25” (La vingt-cinquième heure).

Alte porți de intrare în Corsica sunt aeroporturile de la Ajaccio (Campo del Oro), Bastia (Poretta), Calvi (Sainte Chatherine), Bonifacio (Figari-Sud Corse) și altele care aduc numeroși turiști în „Insula Frumuseții”.

Ospitalitatea și volubitatea specifică francezilor, liniștea desăvârșită, aerul curat și proaspăt, profunzimea și varietatea peisajului, relieful care oferă o panoramă fără egal de la țărmurile foarte crestate până în vârful munților, fac din Corsica un loc ideal pentru vacanțe. Un spațiu atât de restrâns de aproximativ 200 km lungime și peste 80 km lățime ne oferă numeroase satisfacții și bucurii. Plajele

acoperite cu cele mai fine nisipuri sunt la fel de curate ca zăpada repede trecătoare de pe vârfurile munților Monte Cinto (2710 m) și Monte Rotondo (2622 m). Ziua în care am urcat la lacul Nino a fost pentru mine cea mai fericită.

Toate anotimpurile sunt prielnice în Corsica pentru a ne petrece vacanțele. Primăvara începe printr-un sezon regal și o sărbătoare a florilor multicolore care ne încântă ochiul și sufletul. Murmurul mării, răsăritul soarelui și buna dispoziție ne îndeamnă la visare, la eternitatea acestei lumi. Din luna mai și până la sfârșitul lui octombrie ne putem scălda în apele limpezi ale Mediteranei, iar vara corsicană este o îmbinare fericită a trilogiei: mare, soare, plajă. Iar toamna pădurilor multicolore populate de păsări, iepuri, vulpi, mistreți și șerpi deloc periculoși ne încântă privirea. În Corsica nu sunt animale periculoase (șerpi veninoși, lupi, urși). Iarna și întregul an putem profita de cele mai atractive vinuri și de bucătăria corsicană, care ne binedispune și ne prelungește viața. Corsicanii sunt prietenoși și comunicativi. Istoria insulei este foarte întinsă în timp. Avem aici dovezi de locuire de la începutul neoliticului, de acum peste șapte milenii înainte de Hristos. În Valea Taravu s-au găsit menhire și dolmene. Aproape de Sartène, la Filitosa, avem o superbă bijuterie a preistoriei corsicane. Urmele de locuire de la Cucuruzzu și Cappula ne amintesc de viața triburilor de păstori din insulă.

Poziția strategică a Corsicii a fost căutată de către imperiile maritime ale antichității și de mai târziu. Mai întâi grecii la anul 565 î.Hr. s-au stabilit la Aleria, pe coasta Orientală a insulei la jumătatea distanței dintre Cap Corse (nord) și Capo Pertusato (sud). Apoi, fenicienii, romanii, cartaginezii, locuitorii Pisei și ai Genovei, își exercită preponderența în insulă. Și „regina mărilor” (Anglia), rivala de moarte a Franței, revendică acest pământ binecuvântat de Mama Natură. Dominația cea mai îndelungată a fost cea romană. Romanii au stăpânit și insulele Sicilia

și Sardinia. Pentru Sicilia s-au desfășurat sângeroasele războaie cu cartaginezii, conduși, în timp, de Hamilcar Barca, Hasdrubal și apoi marele erou Hanibal, care asemenea lui Decebal, a preferat să se sinucidă decât să ajungă în mâinile învingătorilor. Eroismul celor doi (Decebal și Hanibal) rămâne în legendă. În anul 1730 începe revolta victorioasă contra Republicii Genoveze – mare putere maritimă, rivala Veneției. După un război de aproape 40 ani, în anul 1768, în urma Tratatului de la Versailles, genovezii cedează insula regelui Franței, Ludovic al XV-lea (1715-1774), strănepotul regelui Soare, Ludovic al XIV-lea (1643-1715). Și la numai un an, în 1769, se naște Napoleon I, care va ajunge primul împărat al eternei Franțe (1804-1814), intrând în legendă asemenea lui Decebal și Hanibal. Dacă ultimii doi eroi s-au sinucis, în schimb Napoleon a fost ucis lent de către reprezentantul din insula Sfânta Elena, al perfidului Albion.

Ion C. Hiru: Celebrități din negura uitării - o carte ce nu se poate uita!

Constantin VOICULESCU

–Argeș Expres-Cotidian independent al zonei Curtea de Argeș-NR: 3216 , 07 iunie 2012

“Celebrități din negura uitării” este o adevărată enciclopedie care scoate sau nu lasă să intre în “negura uitării” peste 140 de personalități ale culturii române. O asemenea carte rămâne o operă de referință în istoria culturii naționale. Această carte prezintă, în mod succint, viața și opera a douăzeci și patru de scriitori din epoci diferite, treizeci și patru oameni de știință, inventatori și constructori, treisprezece filozofi, istorici și critici literari, douăzeci și unu de muzicieni, cântăreți, artiști plastici, paisprezece actori, piloți și sportivi. La aceste personalități se mai adaugă figuri reprezentative de politicieni, mari patrioți români, folcloriști, haiduci. Într-un capitol sunt prezentați primii patriarhi ai României, iar în alt capitol sunt prezentați “mari oameni din Vatra Domneștiului”.

Cititorii își vor fixa în memorie personalități ale românilor care, prin descoperirile sau invențiile lor, au adus un mare bine omenirii, precum: Nicolae Paulescu, Victor Babeș, George (Gogu) Constantinescu, C.I. Parhon, Henri Coandă, Ioan Cantacuzino, Petrache Poenaru, Anastase Dragomir, Ștefan Odobleja, Nicolae Vasilescu-Karpen, Herman Oberth, Gheorghe Marinescu, Traian Vuia ș.a. Numai din această simplă enumerare putem formula concluzia certă că românii au dat Europei și lumii întregi mari valori, care au contribuit la progresul omenirii, iar dacă Europa încearcă să le uite, e de datoria noastră să nu lăsăm ca asemenea personalități să intre în “negura uitării”. O asemenea menire și-a propus profesorul și cercetătorul I.C. Hiru prin cartea de față, la care au colaborat și alți intelectuali, care și-au păstrat sentimentul demnității naționale: George Baci, Paul Ion

Cruceană, Constantin Matei, Cezar Bădescu, Daniel Dejanu, C. Voiculescu, Cristian Moises, Ionel Cristescu-Muşătești, Titus Bărbulescu, Vintilă Purnichi, Stelian Bajureanu, Mihai Ghițescu, Cristinel Popa, Grigore Constantinescu.

Din rândul scriitorilor și al filozofilor români, care au devenit valori ale culturii universale și sunt prezentați în această carte, îi menționăm pe Nicolaus Olahus, D. Cantemir, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Iulia Hasdeu ș.a. Autorul enciclopediei nu l-a uitat nici pe compozitorul “Horei Unirii” - Alexandru Flechtenmacher, pe poetul Imnului Național - Andrei Mureșanu, pe cronicarul Miron Costin, pe poezii Vasile Militaru și Aron Cotruș ș.a. Cât respect, apreciere și admirație trebuie să dovedim pentru aceste personalități, fără de care România ar fi mult mai săracă și mai puțin cunoscută în lume! De aceea, este bine să cunoaștem, chiar și puțin, din valoarea și din truda lor, din factorii care i-au împins la creațiile prin care au adus atâta bine României și chiar lumii. Să le stimăm, în primul rând, munca, patosul muncii în drumul lor spre creație. Marele nostru prozator Liviu Rebreanu spunea că “fără muncă opera ar rămâne în stare embrionară în sufletul creatorului”. Toți marii creatori din diferite domenii cred că dezvoltarea aptitudinilor implicate în procesul de creație depinde de înclinația și dragostea de muncă. Marii creatori pun o deosebită pasiune în munca lor de creație. Numai prin pasiune putem înțelege drama pictorului Luchian care, cu vederea slăbită și cu o mână paralizată, pentru a putea picta, își lega pensula de degetele inerte. Marele actor George Vrăca a interpretat pe scenă diferite roluri până în ultimele zile ale vieții,

deși era chinuit de o boală cumplită. Pasiunea pentru muncă, pentru artă sau știință, a dat creatorilor de valori energia necesară pentru desăvârșirea operei lor. Înțelepciunea și sensibilitatea poporului român au dat lumii unul dintre cele mai frumoase și emoționante modele de dăruire și sacrificiu în creație prin “Meșterul Manole”, ilustrând celebra cugetare “Labor omnia vincit improbus” (Munca stăruitoare învinge totul). Nicio operă de artă nu poate fi creată fără pasiune. Ea dă aripi imaginației și voinței, gândirii și afectivității, puterii de concentrare a atenției și spiritului de observație. Viața și opera personalităților prezentate în această carte de excepție ne mai învață că orice activitate de creație a unui scriitor nu ar fi posibilă fără adunarea unui bogat material de observație, fără o experiență îndelungată. Scriitorul austriac Rainer Maria Rilke spunea că pentru a scrie un singur vers trebuie “... să simți cum zboară păsările și să știi ce mișcare fac florile când își desprind dimineața corolele”. Camil Petrescu, pentru a scrie romanul “Un om între oameni” și drama istorică “Bălcescu”, a studiat un imens material documentar referitor la perioada pașoptistă. Citind această carte, mai învățăm că orice creație e o ardere neîntreruptă, istovitoare, e o făclie ce se mistuie răspândind lumină. Filozoful român Constantin Noica spunea că “orice creație se naște dintr-un plâns și o tăcere”. Din această carte mai învățăm că se poate ajunge la stele numai pe căi aspre - “Per aspera ad astra”.

ACTUALITATE

DESPRE TEO VIȘOIU

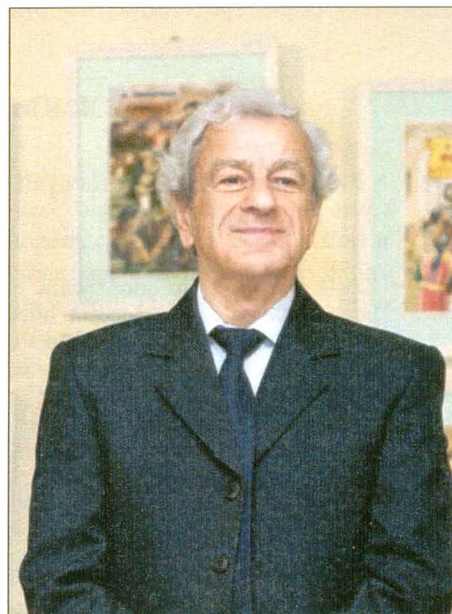

Când lucrează cade înlăuntrul ei și tot ce există în Univers dispare. Se rupe total de exterior. Rămâne doar universul ei interior în care ideile, tatonate cu grijă, devin imagini, iar

acestea atinse de creion cu delicatețe și cu un fel de respect, devin sentimente și sentimentele, că de fapt aici dorea să ajungă actul ei de creație, emoționează. Împlinirea, mica ei împlinire demiurgică, îi umple fața de bucurie. O fericire care, pentru un observator ca mine care o vede de peste doi ani de când ucenicește în ale picturii la „Școala din Galerie”, spune, fără cuvinte: „Exact asta am vrut să iasă și, uite, asta a ieșit” și un pic pisicoasă, târăgânând voit cuvintele mă întreabă: „Ce ziceți domn' professor?”, și-mi arată lucrarea, iar eu râd fiindcă știu că trebuie să o laud.

Prof. George Paulian

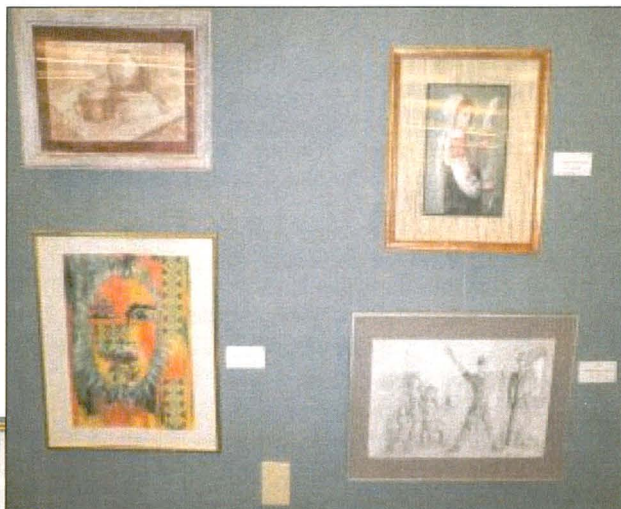
Lucrările de pe coperta 4 aparțin
Teodorei Vișoiu

**Arta din Windsor, Colorado
Cornelia AVRAM-DAVIS**

eveniment avem artiști de toate vârstele de la 7 ani până la 92, începători și avansați, picturi (ulei, acrilic, pastel,) fotografii, quilts, sculpturi în bronz sau în lemn. Avem piese de artă de la valoarea de \$25 până la \$13. 000. În concluzie: multă varietate. Anul acesta am avut un total de 95 de piese de artă dintre care , așa cum am menționat, patru au fost români. Sunt foarte încântată să anunț că Adelina Vorovenci(Portret) a câștigat premiul întâi la

mențiune la Artă Contemporană. și Stelian Coriu (92 de ani) mențiune la secțiunea Artă Tradițională.

secțiunea Artă Contemporană. Cornelia Davis („Scopul unui măr”) a obținut premiul întâi la secțiunea Artă Tradițională și

La deschidere, directoarea Bibliotecii a prezentat premiile și a avut un discurs frumos despre grupul de români, după care a încurajat publicul să viziteze „colțul artiștilor Români”. Prezentarea de Artă a fost deschisă pentru public din data de 8 martie până în 10 aprilie. În acest timp am avut diverse evenimente artistice, unde invitații au avut prezentări din domeniile lor de specialitate...

Felicitări tuturor și ne vedem la anul!

Am avut onoarea să prezint patru artiști români (din Rucăr și din Câmpulung) la “ Prezentarea de Artă din Windsor, Colorado”. Această prezentare, pe care o organizez împreună cu prietena mea, Becky Raque, în fiecare an, are artiști din tot Nordul zonei Colorado, unde eu și familia mea locuim. La acest

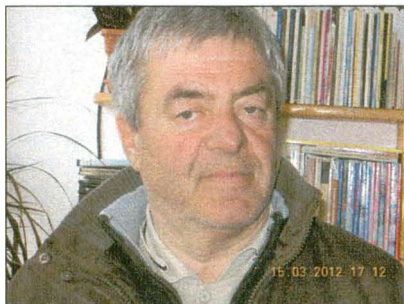

ACTUALITATE

12 ANI DE EXISTENȚĂ... LA MULȚI ANI, FOAIE PENTRU DIALOG!

Nostalgia eternului început Tudor VLAD

Există precursori în orice. Nimic nu pornește fără a avea un început, oricât de firav ar fi și la fiecare început ai tendința de a reveni într-un fel sau

Începând cu data de 1 noiembrie 2011 funcționează, la GRUP ȘCOLAR RUCĂR, clubul „PROINFO” înființat în cadrul proiectului „SOFTUL EDUCAȚIONAL-fereastră spre cunoaștere”. Clubul este deschis tuturor profesorilor și elevilor din liceu și din localitate.

În cadrul clubului aveți posibilitatea: să vă perfecționați cunoștințele în domeniul informatic; să vă realizați documentele necesare portofoliului profesional;

altul la ceea ce a fost odată.

Astfel stau lucrurile și cu o publicație care a pornit de la noi din sat și a ajuns pe 3 continente. A fost citită și de oameni simpli și de profesori universitari. A început în anul 2000 din inițiativa lăudabilă a unui vecin și prieten, Florin Berdila. S-a numit „Foaie pentru dialog” și mai apoi „Legende Rucărene” și „Pentru Cuvânt”

Mulți dintre cei care au scris atunci în paginile ei, scriem acum la „Piatra Craiului”. A fost o sarcină destul de grea dar și o plăcere. Pentru mine a fost un prilej nesperat de a mă întâlni în paginile ei cu primul meu „Maestru” într-ale culturii și scrisului, prof. Mircea Rădescu. Aprecierile lui

mă copleșeau cu o plăcere rar încercată. Amintirea acelor vremuri îmi aduce în suflet o căldură de care de la o vreme am mare nevoie.

Publicația continuă și acum. Se numește „Opinii Rucărene”. De fapt cele 2 publicații, ce coexistă în Rucăreasta și Piatra-Craiului- au un scop nobil: acela de a contribui la ridicarea culturii și a spiritualității atât a celei locale cât și a celei naționale.

Și fiindcă începutul, continuarea și sfârșitul deocamdată inert și încețoșat-sunt parte a aceluiași întreg, noi vă mai spunem că acest întreg poate fi prins într-un vers celebru (că tot ne place nouă poezia!): „WE ARE THE WORLD!”.

PROINFO

să realizați prezentări pentru lucrările de grad și concursuri școlare.

Clubul vă pune la dispoziție:

Calculatoare conectate la Internet;

Aplicații ale pachetului Microsoft Office 2007;

Aplicații multimedia;

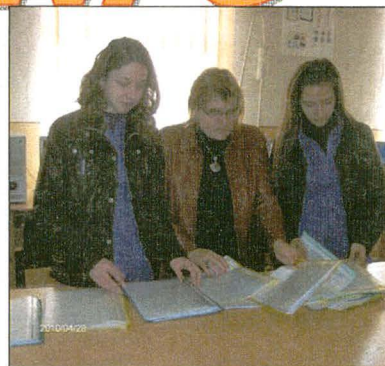
Imprimantă laser.

Activitatea clubului se desfășoară în laboratorul de informatică.

Orarul de funcționare al clubului:

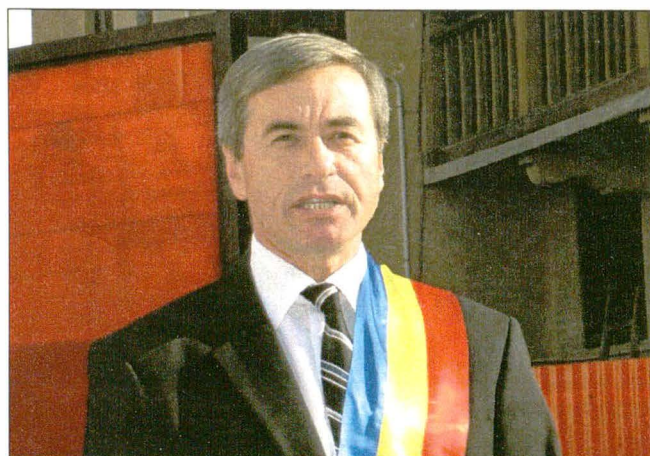
Marți: 12⁰⁰-15⁰⁰,

Vineri: 13⁰⁰-14⁰⁰

Responsabil club,
Profesor informatică,
Pestrițu Virginia

S-a (re)ales! Costel MOICEANU

Ajutat în cea mai mare măsură de către bunul Dumnezeu, dar și de conștiința sa, electoratul din comuna Rucăr - Argeș și-a stabilit viitorul pentru încă patru ani, prin votul exprimat în data de 10 iunie 2012.

Astfel, în funcția de primar al comunei a fost reales domnul inginer Ionel Dulamă. Va fi ajutat de către echipa consiliului local, care va fi compusă din membri ai unor formațiuni politice sau membri independenți astfel: nouă membri U.S.L., doi membri A.A.M., doi membri P.P.-D.D. și doi membri independenți. Cu toții ne dorim să avem o viață mai bună și niciodată să nu ne mai întoarcem în trecut.

Cenaclul literar- artistic Mihail Lungianu și colectivul de redacție al revistei trimestriale editată de acesta le urează succes în îndeplinirea programului de lucru!

ACTUALITATE

De colecție...

Adelina Mihaela VOROVENCI

Colecție înseamnă o serie de obiecte de valoare artistică, științifică sau de altă natură, adunate și aranjate sistematic având desigur și o valoare materială sau numai sentimentală, fiindcă de cele mai multe ori

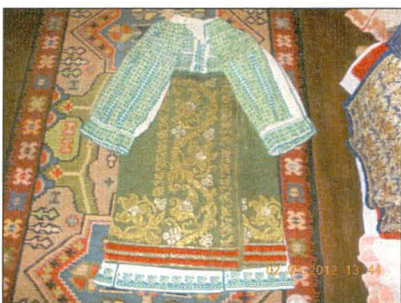
colecțiile, până capătă un statut valoric sunt doar iluzii și căutări.

Cu toate acestea cine nu a avut o colecție? Sau cine nu a râvnit la colecția vreunui prieten? Cine nu a făcut schimb?

Pe vremea copilăriei mele, când dulciurile și guma de mestecat erau adevărate minuni, cine nu a colecționat ambalaje?

Timbre, „cartonaș”, surprize cu mașini sau jucători, bani vechi, fotografii de epocă sau actuale, discuri de vinil, obiecte găsite pe la bunici: bănuți de aur sau de argint, fierul de călcat cu jar, plosca de nuntă, fluierul

bunicului de când era flăcău, ia cu altă a străbunicii, fota cu verde după care suspina și-și înțepa degetele, ca să și-o coasă, bunicile în tinerețe, cărți vechi sau noi, cutii și etichete de cutii de chibrituri fabricate în România, iată doar câteva obiecte DE COLECȚIE!

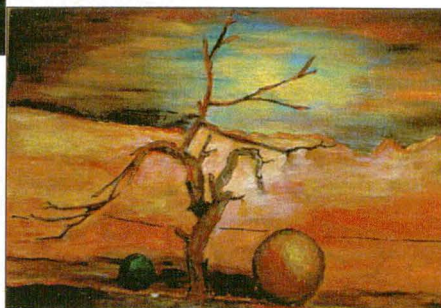
Pentru fiecare nou posibil obiect al unei colecții respectivul colecționar a tresărit, a fremătat, a alergat, a lăsat în urmă nopți nedormite și poate, în final nu a reușit să-și atingă țelul. Dar va reîncepe căutarea mai determinat!

Dacă odinioară se colecționa cu

patimă „de toate”, astăzi când avem „de toate” ce se mai colecționează? Și oare se mai colecționează?

Cine mai deschide cutiuța cu molii mirosind a formol și înțepate în cap cu un bold furat de pe la lucrul de mână al mamei? Cine-și mai dă banii pe o săptămână pentru dulciuri pentru ultimul număr al unei reviste de artă (și ea tot de colecție!). Nu mai colecționează nimeni flori presate? Nu mai există romantism ori pasiune? Colecții sau colecționari?

Pozele aparțin următorilor colecționari: Ionuț Fintoiu, Tudor Vlad, Gabriel Popescu și Adelina Vorovenci.
Foto : Cleopatra Maria D.

Ce înseamnă să fii aristocrat...

Tudor VLAD

E oarecum deplasat să vorbești de aristocrație, după ce vreme de mai bine de o jumătate de secol, acest termen a fost socotit sinonim cu tot ce e mai rău în om; orgoliu, aroganță, dispreț față de toți ceilalți, egoism, lăcomie, ipocrizie și lista ramâne deschisă - fiecare avea dreptul de a continua după cum credea de cuviință.

Nici prezentul nu pare a fi mai favorabil ideii de *“aristocrație”* bogații României contemporane neavând altă preocupare decât mărirea contului din bancă, iar ei nu se pot înscrie cu adevărat în termen, deoarece acesta e mult prea vast și nu poate fi redus la o singură direcție - cea a banului...

În bună tradiție istorică și cu obiectivitatea specifică jurnalistului (care e imparțial, fiindcă n-are nimic de pierdut sau de câștigat), vom face un efort spre a desluși din cețurile istoriei, adevărata semnificație a ideii de aristocrație, precum și posibile semnificații prezente.

Așadar, să fii aristocrat înseamnă, pe plan cotidian să faci din cunoaștere, elementul central al vieții, să te preocupe calitatea deosebită a lucrurilor-de la cele mai mărunte până la cele mai

mari-să cultivi frumosul în toate formele, să prețuiești natura mai mult decât o realizare tehnologică, oricât ar părea de spectaculoasă-să păstrezi intactă înțelepciunea generațiilor trecute împreună cu sentimentul de venerație față de aceste minunății fără seamăn pe care le oferă natura.

Aristocrația, ca stare sufletească e de fapt o sumă de calități cum ar fi noblețea, generozitatea, tandrețea, datoria față de cei apropiați sau față de cei ce au nevoie. Să fii un aristocrat al spiritului, înseamnă să știi să cultivi muzica și arta, atât ca leacuri universale pentru orice suferință, cât și ca mijloc de permanentă evoluție.

În ultimă instanță suprema aristocrație sufletească, înseamnă să poți să manifesti în final, doar iertarea și iubirea, dar din nenorocire, foarte puțini oameni au reușit această performanță de 2000 de ani încoace.

Aristocrația dă întotdeauna direcția, idealul și mijloacele de a-l atinge, ceea ce duce automat la dezvoltare temeinică, atât a individului, cât și a societății. De nu vom începe să manifestăm aceste calități nobile, vom sfârși prin a ne sufoca de mediocritate și nemernicie, timp de oscilații și ezități nemaifiind aproape deloc.

Interiorul casei boierului Baștea

În podișor: Tache și Eliza Băjan, Maria Năstăseanu, maiorul Ion și Ortansa Muțiu cu copiii- 1932; fotografiile aparțin arh. Ion Muțiu

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Colonelul Virgiliu Vasilescu -Brav luptător, devotat Țării și Neamului-

"Spune-ți, celor dragi vouă, despre faptele de eroism ale ostașilor care au luptat pentru reîntregirea și eliberarea țării, spre a fi cunoscute de urmașii noștri și a sădi în inimile lor sentimentul demnității naționale."

General de divizie, Ion Palade

Profesor, Bogdan VASILESCU

Despre cel de-al Doilea Război Mondial au fost scrise multe pagini. Unele dintre ele au creat o falsă imagine despre participarea armatei române și au dus o acțiune de defăimare a luptătorilor români. Avem datoria să nu dăm uitării și să evocăm pe acei mari bărbați ai neamului, care au pus mai presus țara decât viața.

I-au fost date orașului Câmpulung și împrejurimilor sale să fie aureolate de astfel de viteji, gata să se jertfească pentru apărarea gliei străbune. La loc de cinste amintim contribuțiile de seamă pe care le-au adus în aceste două războaie mondiale: **generalii Iosif Teodorescu, Ion Grecescu, Gheorghe Poșoiu, Ion Palade; colonelii Gheorghe Ucrain, Sandu Georgescu, Ion Robescu, Ioan Stefan, Busuiocescu Stelian, Virgiliu Vasilescu și căpitani: Gheorghe Rizeanu și Ion Pițigoi.**

Colonelul Virgiliu Vasilescu s-a născut în orașul Câmpulung, Muscel în ziua de 26 iulie 1902, în familia ofițerului George Vasilescu, care făcea parte din Regimentul "30 Dorobanți". Soția acestuia se numea Maria Vasilescu. Ambii părinți erau câmpulungeni.

Virgiliu își va petrece copilăria în casa părintească situată lângă biserica "Sfântul Ilie", împreună cu cei doi frați mai mici George și

Copilăria îi va fi de scurtă durată datorită izbucnirii Primului Război Mondial. Tatăl său, George Vasilescu va fi concentrat pe frontul Rucăr-Dragoslavele-Mateiaș. Va lua contact la o vârstă fragedă –la 14 ani, cu frontul de luptă. Va cunoaște ororile războiului și va ajuta la transportul alimentelor. George Vasilescu îl va îmbrăca pe fiul său, în haine țărănești și-l va trimite în comunele Rucăr și Dragoslavele pentru a obține informații despre mișcările trupelor dușmane. Se va achita de aceasta misiune și va atrage simpatia soldaților regimentului. Va fi pentru viitorul comandant o bună lecție despre datoria față de neam, dar și despre modul cum se pregătesc și se desfășoară bătălia.

După încheierea războiului, Virgiliu își va continua studiile la liceul "Dinicu Golescu" admirându-i pe profesorii: Ion Țicăloiu, Ion Antonescu și Grigore Șapcaliu.

În 1920 își ia bacalaureatul și urmează celebra școală de ofițeri activi de infanterie "Dealul Spirii" din București pe care o absolvă sub gradul de Sublocotenent. Datorită calificativelor foarte bune, va fi repartizat, la cerere, chiar în orașul natal, la Regimentul "30 Dorobanți", unde se va remarca prin buna pregătire și instruire a soldaților și va fi înaintat până la gradul de căpitan.

La 1 martie 1932 se căsătorește cu Anastasia Nicolescu, profesoară-maistră la liceul de fete din Câmpulung, fata lui Napoleon Nicolescu, inspector financiar și a Mariei Nicolescu. Tinerii căsătoriți (Vivi și Licuta) își vor stabili domiciliul pe strada "Matei Basarab"

vis - a- vis de Casa Armatei, conviețuind într-o deplină înțelegere și armonie, bazată pe cele mai frumoase sentimente.

În 1935 i se încredințează căpitanului Virgiliu Vasilescu conducerea Casei Armatei. Vor deveni celebre în acele vremuri balurile și spectacolele organizate la Casa Armatei.

În anul 1940 își dă examenul pentru obținerea gradului de maior având ca președinte de comisie pe gen. Ion Antonescu. Obține gradul de maior, situându-se pe locul întâi dintre puținii reușiți la examen. Personalitatea generalului va produce o puternică impresie asupra ofițerului Virgiliu Vasilescu, mai ales după ce va participa la luptele din Basarabia sub conducerea acestuia. Va avea un adevărat cult pentru gen. Ion Antonescu despre care va spune următoarele *"Era un om demn, integru, de mare onoare care și-a servit poporul până la sacrificiul suprem"*

În vara anului 1941, Maiorul Virgiliu Vasilescu ia parte la campania din Est fiind comandant de companie. Este prezent pe malurile Prutului participând cu entuziasm la trecerea acestuia, în urma memorabilelor cuvinte rostite de comandantul armatei, Ion Antonescu:

"Ostași vă ordon, treceți Prutul! (...) Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre! (...) Fi-ți vrednici de trecutul românesc"

În Basarabia și Bucovina au fost duse lupte dârze pentru cucerirea fiecărei poziții. S-au înroșit de sângele vărsat apa Prutului și iarba malurilor lui. Regimentul "30 Dorobanți" participă la luptele pentru eliberarea orașelor: Ungheni, Bălți, Chișinău. La mijlocul lui august trupele românești au atins Nistrul. Comandantul Vasilescu remarca buna colaborare cu trupele germane care s-au comportat ca adevărați aliați în războiul din Est. După forțarea Nistrului trupele

Maiorul Vasilescu se desparte de familie- înaintea plecării la război.

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

românești se abat spre sud pentru a captura Odesa.

Fiind o persoană modestă, va vorbi mai mult despre faptele de vitejie ale camarazilor de luptă și mai puțin despre faptele sale. Astfel, va evoca eroismul capitanului de cavalerie Ion Palade care în timpul asediului Odesei, deși rănit la cap continua să conducă atacul, fiind plin de sânge. După un timp este rănit la ambele picioare, dar semiconștient continuă înaintarea, în deplină înțelegere cu calul și atinge obiectivul ce trebuia cucerit însă își pierde cunoștința. Linia de apărare fusese străpunsă iar Regimentul "30 Dorobanți" ocupa teritoriul. Viața căpitanului Ion Palade este însă în pericol. Generalul Ion Antonescu pune la dispoziție un avion care îl va transporta pe rănit la un spital din Iași, unde viața îi va fi salvată, dar i se va amputa piciorul drept deoarece artera femurală fusese secționată de schijă.

După lupte grele, sub comanda Generalului Ion Antonescu este cucerit orașul Odesa. Ion Antonescu considera războiul ca și încheiat prin eliberarea a două provincii și demobilizează o parte din forțele armate printre care și Regimentul "30 Dorobanți"

Țara și regele, drept multumire, îl ridică la rangul de Mareșal pe Ion Antonescu și îi decorează pe cei mai bravi luptători. Căpitanul Ion Palade este decorat pe patul de spital de către mareșalul Antonescu cu "Coroana României" și "Steaua României" iar maiorul Virgiliu Vasilescu cu "Coroana României". Evenimentele de pe frontul de est vor contribui la încheierea unei prietenii durabile între cei doi luptători.

Virgiliu Vasilescu se reîntoarce acasă, unde avea să-l vadă pe fiul său Mihail, născut în ziua de 8 noiembrie 1941 și își va relua vechile funcții.

În ziua de 25 august 1944, Virgiliu Vasilescu pleacă la Brașov și participă la campania din vest împotriva armatei hitleriste. Regimentul "30 Dorobanți" va fi comandat de colonelul Ucrain și va avea ca ajutor de comandant pe Maiorul Virgiliu Vasilescu. Va lua parte la luptele pentru eliberarea Brașovului și a împrejurimilor lui. Va fi îndurerat de moartea eroică a căpitanului Pițigoi, care cu prețul vieții va anihila un "cuib" de mitraliere. Sângeroase au fost și luptele date pentru eliberarea satului Oarba de Mureși, a dealului Sângeorgiu și cele pentru forțarea râului Someși.

Regimentul "30 Dorobanți" va înfrânge ultima rezistență a dușmanului și va intra în noaptea de 24-25 octombrie în orașul Carei, asigurând astfel eliberarea deplină a Transilvaniei. Ostașii români se vor îmbrățișa, vor cânta și vor hori. Maiorul V. Vasilescu va trăi clipe de mare bucurie și satisfacție, văzând idealurile pentru care a luptat îndeplinite: eliberarea și reântregirea țării. Se declară ziua de 25 octombrie "Ziua Armatei". Maiorul V Vasilescu va fi decorat cu ordinul "Apărarea Patriei" și va fi înaintat la gradul de Locotenent-Colonel.

Pentru înfrângerea definitivă a dușmanului, armata română va trece la urmărirea și distrugerea acestuia în Ungaria și Cehoslovacia. În luna noiembrie se vor da lupte grele pentru forțarea și trecerea Tisei, apoi Regimentul 30 Infanterie (Dorobanți) va cuceri împreună cu celelalte trupe

românești orașul Tocaș și masivul Hegyalja din Ungaria.

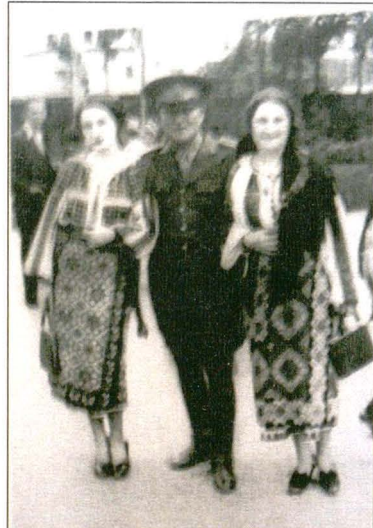
În acest timp, V Vasilescu este numit Comandantul Regimentului 30 Infanterie, Colonelul Ucrain fiind trimis la comanda diviziei a III-a de care aparținea și Regimentul "30 Infanterie".

Noul Comandant al Regimentului îl trimite pe ofițerul Ioanid cu fonduri bănești strânse de la ostașii de pe front, să organizeze pomul de Crăciun pentru toți copiii celor plecați în război. În seara de Crăciun familiile celor aflați departe se vor aduna în casa Comandantului regimentului, în jurul bradului iluminat feeric de beculțe și artificii. Aici va sosi mult așteptatul Moș Crăciun și va începe să împartă daruri. Moșul îl va chema și pe Mihăiță Vasilescu care are numai 3 ani. Micuțul îl privește cu atenție pe Moș Crăciun și strigă:

"Moș Crăciun, tu ai cizme la fel cu tatăl meu! Trebuie că-l cunoști. Moș Crăciun, nu mai vreau bomboane și jucării... vreau să-l aduci pe tatăl meu de pe front, mi-e tare dor de el!"

Moșul îl ia în brațe, îl sărută și cu vocea tremorândă îi promite că îl va aduce în timp ce mustața i se desprinde datorită lacrimilor pe care nu le mai poate stăpâni. Va bănui oare ofițerul Ioanid că nu-și va putea ține promisiunea deoarece va cădea eroic în munții Tatra?

În acele clipe, tatăl lui Mihăiță, Comandantul V. Vasilescu se afla pe un ger cumplit în tranșeele din munții Bükk în Ungaria, sub cerul liber, luminat de artificiiile exploziilor care sfărteau pământul și trupurile ostașilor trimiși acolo de "Înțelepciunea" unor oameni mari.

Tatăl își sărută fiul în ziua plecării pe front. Colonelul Vasilescu cu fiul său Bogdan. Soția Generalului Palade, Colonelul Vasilescu și soția. (dreapta)

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Colonelul Vasilescu (mijloc) pe front în munții Tatra

În luna ianuarie Regimentul 30 trece granița Ungaro- Cehoslovacă. Este cucerit masivul Javorina și se intră în masivul Tatra. V. Vasilescu își va aminti de ospitalitatea și buna colaborare a partizanilor cehi aflați în acest masiv.

În timpul luptelor din muntii Tatra, V. Vasilescu va trăi cele mai grele momente ale războiului. În ziua de 15 februarie, Regimentul 30 rămâne singur în fața inamicului net-superior numeric și sprijinit de aviație și tancuri. Trebuia să ia rapid o hotărâre. Avea de ales între o retragere cu puține șanse de reușită și o rezistență crâncenă cu mari pierderi de vieți. Era în joc onoarea regimentului și a armatei române, pierderea pozițiilor muntoase greu cucerite precum și viețile partizanilor cehi care ar fi căzut pradă dușmanului. Legăturile cu restul armatei sunt întrerupe. E convocat întregul comandament al regimentului și după scurte consultări hotărâște să continue lupta. Merge în linia întâi pentru a încuraja și sprijini pe ostași. Tot frontul devenise un iad. La un moment dat un proiectil cade chiar în groapa în care se afla comandantul. Simte șocul exploziei, vede mâini, picioare, capete pline de sânge și își pierde cunoștința. Se trezește pe o targă în ambulanța diviziei a treia înconjurat de Generalul Tănăsescu, Colonelul Ucrain, medicul regimentului C. Roman și leșină din nou. Fusesse rănit la față și în zona claviculei.

După două săptămâni, Comandantul V. Vasilescu cere să fie trimis din nou pe front pentru a lupta alături de ceilalți ostași. Observând că nu este restabilit comandantul diviziei a treia îl trimite în concediu 20 de zile. Vine acasă își revede soția și fiul. Bucuria căminului regăsit și îngrijirea

atentă din partea soției îl vor ajuta să se refacă. La sfârșitul lunii martie preia comanda regimentului. Îl va comanda în bătăliile din munții Metalici, va cucerii orașele Reveca și Muran și va ajunge la vest de Morava.

Dar iată că vine ziua de 9 mai 1945 și comandantul V. Vasilescu își amintește:

“Seara la ora 7:00 văzduhul se luminează de rachete și proiectile. Sosește un motociclist care striga: “S-a făcut pace! Nu vă speriați, e pace!” Ostașii se îmbrățișează și aruncă cu câștile în aer, cântă și joacă, în timp ce artileria salută Victoria.”

Regimentul “30 infanterie” se întoarce victorios în țară parcurgând pe jos distanța până acasă. În septembrie va fi primit cu onoruri militare în prezența prefectului și a primarului și în uralele mulțimii. Va participa în biserica Sfântul Nicolae la o slujbă de pomenire a celor căzuți la datorie. Comandantul regimentului V. Vasilescu va fi decorat din nou cu ordinal “Steaua României” și va fi înaintat la gradul de Colonel.

La 20 mai 1946 se naște al doilea fiu Mircea Bogdan. Va primi numele de Mircea din partea părinților și de Bogdan de la nașii săi, Ion și Maria Palade. Cavaleristul-erou Ion Palade va fi avansat rând pe rând până la gradul de General de Divizie.

Colonelul V. Vasilescu va deține în continuare funcția de comandant al Regimentului 30 Infanterie și va fi numit Comandantul Garnizoanei Câmpulung, până la scoaterea neașteptată la pensie în anul 1954. Urmează o perioadă de aproape 10 ani de persecuții exercitate de autorități asupra luptătorului V. Vasilescu și a familiei sale. Dar subalternii, camarazii de front, simplii cetățeni ai orașului îl salutau cu

respect: “Să trăiți, domnule colonel!” și îi vorbeau și îl vizitau. Se revedea des cu foștii luptători: colonelul Ion Palade, colonelul Sande Georgescu, colonelul Ioan Ștefan, colonelul Ion Robescu, colonelul Gogu Cristescu și căpitanul Gheorghe Rizeanu.

Vara anului 1964 va marca un moment impresionant pentru fostul comandant supus unor nedrepte presiuni. Președintele R.S. Cehoslovaciei îi acordă medalia jubiliară de luptător contra fascismului colonelului în retragere Vasilescu Virgiliu. Înmânarea acesteia se face în cadrul unui ceremonial militar la Casa Armatei din Pitești sub conducerea ambasadorului Cehoslovaciei la București. Din acest moment vor înceta persecuțiile asupra familiei Vasilescu. Copiii își vor continua studiile și vor deveni profesori de matematică. În 1965 Consiliul de Stat al R.S. Romania îi acordă medalia jubiliară “A xx-a aniversare a zilei Forțelor Armate a R.S.R”.

Cu ocazia turnării filmului “Titanic Vals” la Câmpulung, se va reântâlni cu Tudor Mușatescu și vor depăna amintiri din tinerețe, unele fiind redade, mai apoi, în filmul amintit.

În anul 1972 va merge în comuna Rucăr pentru a revedea locurile îndrăgite și va avea surpriza să fie recunoscut de foști subalterni participanți în luptele din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceștia îi vor săruta mâinile având lacrimi în ochi și-l vor mulțumi lui Dumnezeu “că au mai apucat să-l vadă pe bunul lor comandant”.

Colonelul V. Vasilescu va deceda în ziua de 23 ianuarie 1983 și va fi înmormântat cu onoruri militare în ziua de 25 ianuarie. După intonarea imnului național sicriul va fi coborât în mormânt în acordurile marșului triumfal din opera “Aida” de Giuseppe Verdi ca un ultimul omagiu adus pentru victoriile obținute în timpul războiului.

De la Prut la Nistru și de la Nistru până-n munții Tatra străbătând mii de kilometri prin zeci de bătălii pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei, Colonelul V. Vasilescu nu a precupețit nimic, aducând jertfă sângelui său pentru îndeplinirea unor idealuri mărețe care i-au înnobilit viața: reîntregirea și eliberarea țării, asigurarea libertății, demnității, onoarei și a unui viitor mai bun poporului român.

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Moartea eroului Vasile Șerban

„Timpul trece și nu se mai întoarce. Uneori parcurg calendarul dintr-o deprindere care ar putea să însemne că „vine o vreme când trebuie să tragi linie și să faci socoteala”. Alung gândul acesta nu tocmai confortabil și „îmi arunc ochii” peste file. Iată, 24 mai- Înălțarea Domnului dar și Ziua Eroilor. Mă opresc aici. Nu pot să trec, nici nu îndrăznesc să trec mai departe. Ar fi o impietate să nu cinstesc (măcar ducându-mă cu gândul la ei) memoria atâtor eroi ai neamului. Mă opresc la „ai noștri”, la musceleni. Unul dintre ei, o rudă a familiei mele „a căzut” în luptele din munții Tatra, în cea de-a doua conflagrație mondială. A luptat în Regimentul 30 Dorobanți Muscel. Numele lui era Vasile Șerban. Despre moartea lui, a trimis o scrisoare în sat bunul lui prieten și consătean Ion Don, scrisoare expediată din munții Tatra, pe 26 martie 1945... Am găsit scrisoarea lui Ion Don despre moartea lui Vasile Șerban și despre faptele de vitejie ale muscelenilor din Batalionul 30 Dorobanți Muscel, în casa fratelui mamei, inginerul Belu Constantin din Pitești, multă vreme director al întreprinderii Județene de Pajiști Argeș... Mărturisesc că mi-a luat ceva vreme „restaurarea” scrisorii, îngălbenită de trecerea anilor, cu litere sau cuvinte aproape șterse, unele lipsă chiar. Era firesc să fie așa, după mai bine de 55 de ani de când fusese scrisă, pe 26 martie 1945. Am scos-o la capăt cu emoția firească... Am considerat că scrisoarea trebuie să fie cunoscută de toți muscelenii, că le aparține, ne aparține tuturor. Cunoscând-o, ne vom aminti de cei care s-au jertfit pentru țară...”

Damian AVRĂMESCU- Mereni, Constanța

Într-o seară geroasă din luna februarie ne aflam cantonați într-o mahala din marginea orașelului Brezno, așezat la poalele munților Tatra Mică, Cehoslovacia. Ne găseam într-o situație de repaus timp de 2 zile, fiind schimbați din prima linie pe ziua de 14 februarie, de 1 batalion de roșiori. Era seară și ger grozav. Abia luasem masa, apoi ies la poarta unei case țărănești unde ne aflam cantonați. Privesc pe stradă, nenorocire, ger de clănțneau dinții la bieții drumeți. Și drumeții cine erau? Erau vitejii ostași ai Diviziei a 3-a Dorobanți, artileriști și cavaleriști care înaintau vijelios spre cota 956, unde se afla cuibul hoardelor hitleriste. Printre acești ostași zăresc și pe scumpul meu prieten al copilăriei mele, V. Șerban- mergea sub cota 956, la piesa lui de brand. Îl strig la mine, bucuros de întâlnirea noastră, ne strângem o mână prietenească, cu „Noroc!”. Eu îl poftesc înăuntrul cabanei unde locuim, ca să mai stăm puțin de vorbă. Intrăm înăuntru, unde ai mei ședeau cu toții de poveste în jurul unei lumini de lumânare. Începusem și noi povestea de pe acasă și mai pe urmă din viforoasele lupte prin care trecuserăm. Câte un blestemat de proiectil inamic ne întrerupea mereu povestea. În fine, ora este 8 seara și îmi spune Vasile:

- Ioane, eu trebuie să plec, că am mult de mers!

Eu știam că tot în seara asta trebuie ca să intrăm și noi pe poziție, în dreapta Regimentului 30 D. (Dorobanți- n. n.). Cu toate astea, eu îl rog să mai stea parcă îmi spunea cineva că nu aveam să ne mai întâlnim niciodată și că ăștea ne-au fost ultimele minute pe care le trăiam amândoi. Timpul trece și ora este 9. Și Vasile mă părăsește, spunându-mi: „Bună seara!” și iar strângându-ne mâna până la revedere...

Însă soarta a fost crudă, că această despărțire ne(-a) fost pentru totdeauna. Pleacă, ieșind pe poartă, în viscolul ce bătea cu furie de pe vârfurile Taterei. Intru înapoi în cameră unde îi găsesc pe toți ai mei culcați. Mă culc și eu, dar nici nu închid ochii bine și niște pași repezi îi aud pe scară. Era agentul. Intră înăuntru:

-Noroc, băieți!

Eu îi mulțumesc. Apoi îmi comunică:

-Echiparea cât mai repede, ora este 9, la ora 10 trebuie să plecăm!

Trebuia să mergem între Reg. 30 și Bat. de Roșiori, la gara Brezno, spre a îndesi cât mai mult poziția. În 5 minute, oamenii sunt gata pregătiți, așteaptă ordinul. În scurt timp urmează plecarea. Lct. Mihai, comandantul Grupului 3, îi auzim comanda clară și liniștită prin viscolul nopții:

-Băieți, la 10 m om de om, înaintarea!

Parcurgem cu mult greu drumul de 6 km până la nord de gara Brezno unde, prin întunericul nopții, suntem întâmpinați de c-dtul Bat. de Roșiori, la postul lui de comandă, care împreună cu el facem recunoașterea poziției, cu multă grijă, ca să nu fim observați de inamic. În cele din urmă, ne spune:

-Băieți, aveți mare grijă, pe ziua de ieri eu am fost atacat de 2 ori. Bat cu artileria și brandurile la m pătrat. Aveți în fața voastră un inamic foarte superior, trupe SS germane care caută să smulgă această poziție a gării cu orice preț. Totuși, aceasta pe noi nu ne înspăimântă, că deși bravii noștri călăreți, puțini la număr, păstrează cu îndârjire poziția ocupată.

În dreapta, la vro 500 m, știam că am pe frații mei nucșoreni și pe Vasile cu brandurile lui care rezistau la orice contraatac inamic. Mă simțeam atât de fericit atât timp cât eram înconjurat de vitejii musceleni care, căliți în lupte, știam ce pot. În fine, soarta grea,

viforul nopții bătea cu putere, iar noi, în gropile de zăpadă, stam treji la datorie, gândindu-ne la viața petrecută în anii dragi ai copilăriei. Un urgent ordin vine prin telefon. Sunt atent. Măine dimineață, la ora 8, Grupul 3 Cercetare va ataca pe direcția c. f. (căii ferate- n.n.), împreună cu Reg.30 D.(...). Bravii musceleni aveau o misiune foarte grea, ca să ocupe cota 957 cu orice pierderi. Se face ziua, ora atacului sosește. Bate artileria cu multă îndârjire. Bate brandurile de toate calibrele, de se cutremură văzduhul. Vitejii dorobanți, împreună cu noi, călăreți, ies din gropile de zăpadă și, din salt în salt, își reiau înaintarea, înaintând cu tot timpul nefavorabil, vro 2 km, către o școală de agricultură unde este cuibul nemților. Suntem primiți de o ploaie de proiectile. Imediat ne instalăm la pământ și deschidem un foc viu, cu tot armamentul, asupra școlii. Nemții sunt siliți să părăsească școala, încadrați de proiectile; sunt distruse 3 căruțe cai cu servanți cu tot. Nu mult după aceasta, suntem salutați cu o serioasă ploaie de proiectile inamice. Acest baraj a ținut o oră, care în acest timp a fost musai să înaintăm prin baraj. La ora 11, cota 956, împreună cu școala de agricultură, sunt ocupate de vitejii dorobanți și călăreți ai Div. a 3-a. Dar Vasile, în această înaintare vijelioasă, cade lovit mortal de un proiectil inamic în mijlocul brandiștilor lui dragi. Așa s-a stins viața acestui om plin de bunătate și nevinovat. Așa știau să lupte vitejii musceleni ai Reg. 30 D. Împreună cu bravii călăreți ai Grupului 3 Cercetare, înscriind cu litere de aur în istoria neamului românesc de mâine victorie cu victorie până la distrugerea definitivă a hitlerismului

Tatra Mică

I. Don , Martie 1945

Mormântul eroului necunoscut Gogu Rădescu

Ca un simbol al cinstirii tuturor acelor care au plătit cu prețul sângelui și al vieții lor dezrobirea fraților și unitatea națională a întregului neam, ziua de 14 mai 1923, ziua înălțării, a fost stabilită prin ordinul Ministrului de Război Nr. 378 din 02.05.1923 actul sublim al sărbătoririi și alegerii EROULUI NECUNOSCUȚ.

Pentru slăvirea eroilor țării noastre, s-a ales intenționat ziua înălțării Mântuitorului pentru a simboliza sacrificiul și înălțarea în rândul celor drepți a celor care și-au dat viața pentru patrie.

În ziua de 14 mai 1923 a sosit la Mărășești generalul Mărdărescu ministrul de război împreună cu o delegație de ofițeri superiori. Pentru alegerea „eroului necunoscut” al României Mari s-a desemnat un orfan de război, cel mai vrednic și mai venitos, elevul fruntaș SÂNDULESCU C. AMILCAR, șeful clasei I-a a liceului Militar Craiova. La biserica localității au fost aduse sicriile a zeci de eroi dezgropați. Din toate colțurile țării au sosit delegații și luptătorii care apăsaseră pământul țării. După oficierea serviciului religios, generalul Mărdărescu a luat de mână pe elevul SÂNDULESCU AMILCAR și înconjurând catafalcul s-a oprit și a zis: „ACUM ALEGE UNUL, PE CEL CE VEI CREDE”. Elevul SÂNDULESCU AMILCAR, după ce și-a plimbat ochii vioi peste tot, a mers către cel de-al patru-lea sicriu din rândul I și întinzând mâna a zis: „ACESTA ESTE TATĂL MEU”. Asistența electrizată a început să exclame fără voie cuvinte de admirație și fiecare voia să-l vadă. Toți ochii se umeziră și suspinele se amortizau cu rugăciunea pe care în acele momente SÂNDULESCU AMILCAR o rostea în genunchi lângă –EROUL ALES–.

EROUL a fost lăsat în biserică, iar ceilalți nouă au fost aduși în cimitirul din Mărășești, fiind purtați pe brațe de către echipe de soldați. Cei nouă au fost înmormântați în cimitirul din Mărășești unde a fost oficiat un nou serviciu divin. Eroul necunoscut a fost coborât pe platforma carului funebru de către ofițerii cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul” și purtat pe umerii lor până la vagonul mortuar.

În ziua de 15 Mai 1923 „EROUL NECUNOSCUȚ AL ROMÂNIEI” a sosit în Gara de Nord București, fiind așteptat de regele Ferdinand și de principele Carol cu întreaga suită de

ofițeri superiori. În ziua de 17 Mai 1923 cortegiul a poposit în parcul filaret, unde Eroul Necunoscut a fost înmormântat cu deosebită pompă. A rămas ca o datorie de onoare pentru toate generațiile viitoare ale neamului românesc să descopere și să se plece deasupra mormântului „Eroul Necunoscut”.

România în acel crâncen război a venit cu partea sa de jertfă, cu partea sa de durere, cu partea sa de morminte. 800 000 de vrednici și harnici cetățeni români au căzut pe toate câmpurile noastre de bătălie, unde a fost în joc, nu numai soarta unui popor, ci soarta unei civilizații și cauza dreptății. El, „Eroul Necunoscut” este oastea română, este viteaza divizie de la Cerna, este neînfrânta apărare a trecătorilor din Carpați, este neobosită strajă a luptelor din înălțimile Râmnicului, Mateiaș și Pravăț, Podul, Predeluș și Tobla Bușii. El este nevoia de oștire a Dobrogei, el înfățișează pe eroii izbânzilor de la Oituz, Mărășești, Mărăști. El este izbândă tristă. El este istoria. El este nemurierea.

În acele zile ale lui Mai 1923 românii au avut bucuria de a venera mormântul unui erou, care întruchipa jertfa tuturor celor căzuți pe câmpul de luptă ce nu au putut fi identificați și redați propriilor familii.

La 23 Iulie 1923 s-a întâmpnat însă o mare tragedie. Elevul eminent AMILCAR SÂNDULESCU de la Liceul Militar Craiova, care a fost ales să decerneze „Eroul Necunoscut” spunând acele cuvinte emoționante și memorabile : „Acesta este tatăl meu”, s-a înecat în Marea Neagră. Elevul Sândulescu fusese recompensat alături de alți colegi pentru merite deosebite la învățătură cu o vacanță la Marea Neagră. Astfel liceul pierdea pe unul dintre cei mai valoroși copii ai săi, pe acela ce alesese, datorită meritelor sale, pe „Eroul Necunoscut”, pierdea pe orfanul de război care plămădise în sufletul său încă din băncile școlii gânduri atât de frumoase pentru neamul și patria sa. S-au încercat toate mijloacele de salvare, dar toate eforturile au fost zadarnice. Corpul a fost aruncat de valuri pe la miezul nopții. A fost însă așezat într-un sicriu. La aflarea nenorocirii, o comisie militară s-a deplasat la fața locului, iar locuitorii din Techirghiol unde s-a întâmpnat nenorocirea, au oprit în semn de doliu orice petrecere, orice manifestare de veselie, aducând flori și

vărsând lacrimi la căpătâiul său. După ceremonia religioasă și acordarea onorurilor militare, corpul neînsuflit al elevului Sândulescu Amilcar a fost depus într-un vagon mortuar și transportat la Craiova. În gara Craiova, corpul neînsuflit a fost întâmpinat de conducerea liceului, de colegi și de autoritățile civile în frunte cu prefectul județului Dolj. Corpul neînsuflit a fost depus în vestibulul școlii, având o gazdă de onoare formată de elevi și ofițeri ai școlii. A doua zi la ora 16 a avut loc ceremonialul de înmormântare. În alocuțiunile ținute de colegi și comandanții săi au fost adresate cuvinte de durere și regrete eterne. Durerea a fost atât de mare și neașteptată, astfel: E greu de tot să mori atunci când nici nu ai început să trăiești. Hărăzit să fii ales ca prin gestul să arăți că acesta este Eroul Necunoscut, numele tău se va scrie în cartea de aur a neamului. În cuvântul său comandantul școlii s-a adresat colegilor lui Sândulescu: „Voi elevi, să vă aduceți aminte de sufletul curat al colegului vostru, cu care soarta a fost nemiloasă. Dormi în pace, copil, simbol al neamului românesc... Amilcare, tu fiul neamului, tu! Siguranța hotarelor lui Ștefan Vodă și ale lui Mihai Viteazul, Tu! Copil iubit, Tu, nu puteai să trăiești printre noi, muritorii de rând, chipul tău nu putea fi văzut mai mult de ochii noștri. Tu! Amilcare, tu ești eroul legendei noastre naționale, care cu tatăl tău „Eroul Necunoscut” veți purta prin secole și suferințe, dar și gloria Odiseei străbune.” După parcurgerea unei mari părți a municipiului Craiova, cortegiul funerar a sosit la cimitirul SINEASCA. În urma ultimelor rugăciuni rostite de numeroși preoți, Amilcar Sândulescu a fost coborât în bolta construită în cimitirul eroilor și într-o consemnare generală a fost înmormântat.

După ani și ani se cuvine să ne plecăm cu respect și să ne îndreptăm cu pioșenie gândul spre Eroul Necunoscut și fiul său, spunând: să se bucure în pace acolo unde Dumnezeu Atotputernicul chiamă numai pe cei fără de prihană.

De menționat că în perioada comunistă, mormântul Eroului Necunoscut a fost transferat la Mărășești, iar în anul 1991 a fost readus la locul lui din parcul Carol-București. Deci mormântul Eroului Necunoscut poate fi vizitat oricând, iar flacăra lui arde continuu.

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Decalogul schimbării la față a României

Tudor VLAD

Să crezi că Dumnezeu și spiritul neamului românesc te vor mântui pe tine și țara ta de cumplita robie de acum.

Să nu trăiești în minciună deoarece într-o zi adevărul va veni peste tine și te va distruge.

Să muncești cu luare - aminte pentru tine și ceilalți și bucuria de a putea lucra să-ți fie rasplată mai mare ca toate.

Să nu-ți îngropi fericirea viitoare reală pentru o iluzie de moment.

Să-l înveți pe fiecare om ce-i poate fi de folos pentru că există în primul rând personalități unice și abia apoi, „societatea”.

Transformă orice rău care vine peste tine în ceva bun pentru că ai această putere chiar dacă nu știi încă.

Poartă-te cu mintea, sufletul și trupul tău cu mare grijă, căci sunt cele

mai mari comori de pe lume și ți s-au dat fără să plătești nimic spre deosebire de toate celelalte lucruri.

Gândește-te că greșești în fiecare clipă și că ești iertat în fiecare clipă, așa că scapă de prostul obicei de-ai condamna pe alții.

Învăță în fiecare clipă să iubești astfel încât să nu mai ai timp să-ți dai seama cum e să mai ai și alte sentimente rele.

Lasă mereu ceva bun din tine în cei dragi ca să te poți reconstrui când întorsăturile sorții te vor spulbera.

De vei păzi cu strașnică virtute aceste legi, va veni o zi când vei fi fericit că trăiești în România chiar dacă acum, așa ceva ți se pare imposibil ACUM.

2011.4.3

2011.1.6.03:13 PM

2012.5.7.12:00 PM

Sediul redacției și al
Cenaclului:
PENSIUNEA
"LINIȘTEA SERII",
strada Brașovului
RUCĂR, Argeș

Adrese utile:

adelina_vorovenci@uahoo.com
"https://revistapiatracraiului.wo
rdpress.com"
[www.facebook.com/cenaclul
mihail lungianu](http://www.facebook.com/cenaclulmihaillungianu)
Clubul "Proinfo", Liceul Rucăr:
bazaimrimarii@yahoo.com

Cenaclul literar "MIHAIL LUNGIANU" editează revista "PIATRA CRAIULUI"

Redactor-șef: Adelina Mihaela VOROVENCI

Redactor-adjunct: Ion GHIDAN

Secretar: Costel MOICEANU

Președinte cenaclu: Tudor VLAD

Membri fondatori ai Cenaclului „Mihail Lungianu”: Iosif NISTOR, Cornel STOIAN, Gheorghe AVRAM, Adelina Mihaela VOROVENCI, Ion GHIDAN, Costel MOICEANU

Coperta I: Familie din Rucăr, fotografia aparține familiei:

MATEESCU Virgil și Alexandrina

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor aparține autorilor.

Reproducerea fotografiilor sau a desenelor este interzisă.

Revistă distribuită gratuit.

Elena și Sorin Smărăndoiu

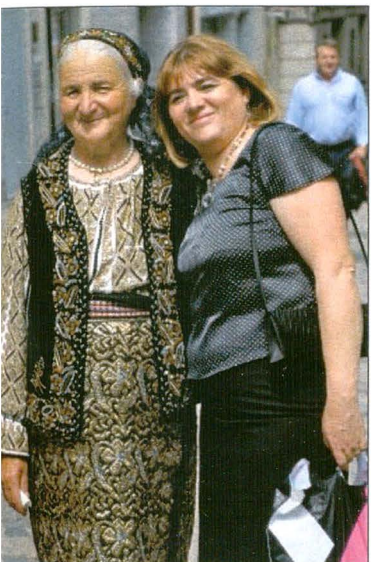
Monica Ciorciovel

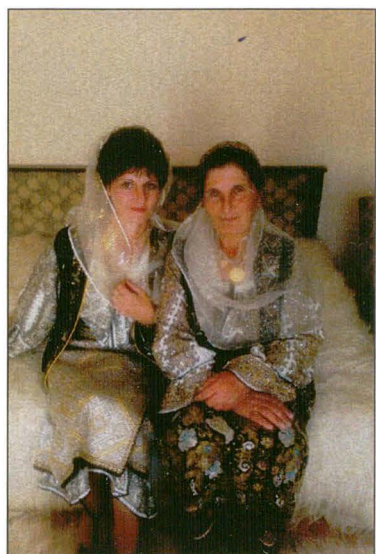
Vecini și prieteni de-o viață... Țică, Costică, Adrian, Cătălin, Oneluș, Gabi și Titi

De dor și bucurie cu Al TAICHII - stânga sus

Fintoiu Valeria și prof. Gina Pestrițu

Elena Simion și mama Rica

Familia Gherman cu EPY la culesul merelor

Elena

<https://biblioteca-digitala.ro>

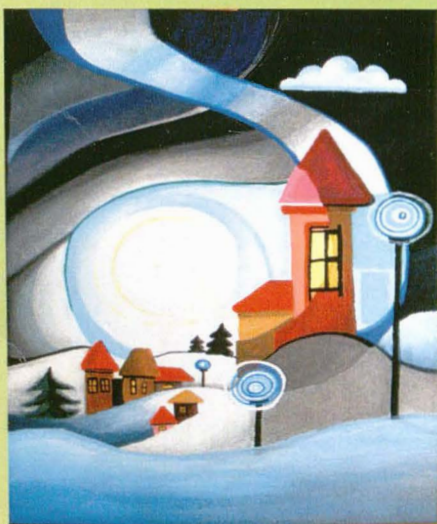

Ioana și verișoara ei, Iulica

"Pe pământ avem două șanse, credința și arta."

Grigore Leșe

ISSN 2247 – 1553
ISSN-L = 2247 – 1553

editura
Sedna Print

<https://biblioteca-digitala.ro>